



DIN

Pildele

DOMNULUI

ISUS HRISTOS

DIN PILDELE DOMNULUI ISUS HRISTOS

**GBV
1989**

Introducere

Cînd ne oprim asupra subiectului pildelor din Noul Testament, imediat ne punem întrebări ca acestea: ce este o pildă? și de ce a vorbit Domnul nostru atît de des în pilde?

Cuvîntul „pildă” în Noul Testament este traducerea cuvîntului grec „parabole”. Acest cuvînt este de obicei tradus „pildă” ca în Matei 13.13:15.15; Marcu 3.23; 7.17; Luca 5.36; 6.39, în Luca 4.23 este tradus „proverb”, în Evrei 9.9 „asemănare” și în Evrei 11.19 „drept vorbind”. Cuvîntul „parabole” înseamnă a pune un lucru alături de altul, a „compara” și de aici „asemănare”, „pildă”.

Pilda este exprimarea unei istorisiri scurte cu mai multe sau mai puține amănunte, dar totdeauna completă în ea însăși. Uneori este redată și interpretarea ei, așa cum vedem atît de frumos explicată pilda semănătorului, făcută de Domnul Însuși: semănătorul, sămînța și felurile terenuri sînt explicate în răspunsul Lui.

Aceasta ne spune pe scurt ce este o pildă. Deseori s-a spus că Ioan nu ne-a dat nici o pildă în evanghelia lui. Este adevărat că apostolul nu folosește același cuvînt grec, ci un alt cuvînt, „paroimia”, (în Ioan 10.6; 16.25,29, care se găsește și în 2 Petru 2.22) și care are sensul de proverb, maximă. Și,

Introducere

recunoscînd faptul că Ioan omite pildele date de ceilalți evangheliști — potrivit caracterului evangheliei lui, în care o singură dată folosește termenul „împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3.3) — se pune întrebarea: este textul din Ioan 10.6 o „pildă“? Hristos este arătat ca Păstorul Cel Bun și, gîndind puțin, vom înțelege că acest nume are mai mult caracterul unei „ilustrații“ decît al unei pilde și poate fi considerat o „alegorie.“

Însuși Domnul nostru Își începe pildele cu un citat din Vechiul Testament. El vorbea poporului în pilde, ca să se împlinească cele spuse prin prorocul: „Îmi voi deschide gura în pilde, voi spune lucruri ascunse de la întemeierea lumii“ (Matei 13.35). Cuvintele acestea sînt un citat din Psalmul 78.2-3. „Îmi voi deschide gura și voi vorbi în pilde, voi vesti lucruri ascunse de demult, ce am auzit, ce știm, ce ne-au istorisit părinții noștri“, spune psalmistul. Domnul Hristos însă vorbește despre lucruri „ascunse de la întemeierea lumii.“ Ce erau lucrurile acestea secrete pe care El avea să le împărtășească ucenicilor? Însuși Domnul nostru ne spune. Ucenicii L-au întrebat de ce vorbea oamenilor în pilde, iar El a răspuns: „pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat“ (Matei 13.11), deși unele din pilde erau atît de clare și de simple încît citim că maimarii preoților și ai fariseilor au înțeles că El vorbea despre ei (capitolul 21.45).

De ce numai ucenicii aveau să cunoască tainele acestea? Din cauza orbirii în care se afla poporul care altădată fusese favorizat. El le-a vorbit în pilde, „pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: „Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege, veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea; căci inima poporului acestuia s-a împietrit, au auzit greu cu urechile și și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și să-i vindec“ (Matei 13.13-15).

Deci este clar de ce Domnul nostru a vorbit în pilde. Cei care Îl urmau aveau să înțeleagă tainele împărăției lui Dumnezeu, dar iudeii nu; ei aveau ochii închiși și judecata orbirii căzuse peste ei. Hristos venise la ai Săi și ai Săi nu L-au primit; unii din farisei erau deja vinovați de păcatul împotriva Duhului Sfânt, deoarece au spus că Domnul scoate demonii cu puterea lui Beelzebul, prințul demonilor (capitolul 12.24). Unele din pilde au fost date numai ucenicilor, iar ceea ce le spunea în public, El le explica în particular, numai lor.

Erau deci „taine“ revelate prin pilde, lucruri care depășeau limitele celor ce fuseseră scrise în Vechiul Testament și nici un om nu le putea descoperi: ele trebuiau să fie revelate. Fără revelația Lui, cine ar fi putut ști că Satan era preocupat să fure sămînța semănată prin evanghelie? Sau că el semăna

Introducere

neghina printre grâu în împărăție? Cine ar fi putut ști că Dumnezeu făcea o sărbătoare de nuntă pentru Fiul Său, la care toți erau bineveniți? Sau că este mare bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăiește? Cine ar fi putut concepe felul de primire pe care tatăl l-a arătat fiului risipitor care se întorcea acasă? Sau cine și-ar fi putut imagina scena impresionantă a bogatului și a lui Lazăr când au părăsit lumea aceasta? Acestea sînt doar cîteva din tainele pe care Hristos avea să le aducă la cunoștința ucenicilor Săi.

Și nouă — creștinilor din ziua de azi — ne este dat să cunoaștem tainele împărăției. Hristos ne numește prietenii Săi, căroră El le descoperă ce face El (Ioan 15.15). „Noi avem gîndul lui Hristos“ (1 Corinteni 2.16). Din fericire, pentru unele pilde avem însăși explicarea Domnului nostru. El să ne dea, prin învățătura care vine de la Duhul Sfînt, adevărata interpretare a tuturor pildelor!

Pildele Domnului Hristos pot fi clasificate sub cîteva titluri, în legătură cu subiectul lor:

1. starea poporului Israel și punerea lui deoparte ca mărturie pentru Dumnezeu; așa sînt pildele viticultorilor, smochinului și a celor doi fii;

2. așezarea împărăției și împotrivirea lui Satan față de ea: ca pilda neghinei și pilda aluatului;

3. felul în care Dumnezeu atrage pe oameni în împărăție: ca invitația la cină, oaia pierdută și fiul risipitor;

4. răspunderea celor care au anumite însărcinări în legătură cu împărăția: cum sînt pildele cu robul necredincios, talanții și cele zece fecioare.

Două pilde — grăuntele de muștar și aluatul — arată clar că este o mare asemănare între termenii „împărăția cerurilor” și „împărăția lui Dumnezeu”, deoarece aceste pilde în Matei se referă la împărăția cerurilor, iar în Luca la împărăția lui Dumnezeu. În timp ce „împărăția lui Dumnezeu” este un termen mai general, „împărăția cerurilor” se găsește numai în evanghelia după Matei și aceasta pare să-i dea o notă specială pentru Israel. Ei umblau după o împărăție pămîntească și era important să li se îndrepte ochii spre ceruri, locul unde Mesia al lor trebuia să meargă mai înainte de a veni să-Și așeze împărăția în putere pe pămînt.

Pildele, atît de frumoase și bogate în conținut, au fost folosite de unii ca un mijloc de răspîndire a unor învățături greșite. Cînd Domnul Însuși nu le-a explicat, învățătorii mincinoși s-au arătat foarte silitori. Și într-adevăr, toți avem nevoie să fim atenți ca să nu ne rătăcim, îndeosebi interpretînd detaliile unei pilde.

De exemplu unii au încercat să dovedească prin pilda fiului risipitor că n-ar fi nevoie de ispășire: fiul a fost primit îndată în casa tatălui său, în urma mărturisirii lui, fără vreo aluzie la un Altul care ar fi trebuit să moară pentru el — ignorînd cu totul multele dovezi ale învățăturii acesteia în alte texte.

Introducere

În legătură cu pilda neghinei, deseori s-a spus că răul nu trebuie înlăturat din biserică, pentru că neghinei i s-a permis să crească împreună cu grâul pînă la seceriș, ignorîndu-se că aceasta este o pildă a împărăției, și nu a bisericii.

Trebuie să ne amintim că o pildă este o „asemănare” îndeosebi a unor lucruri naturale (cu care toți sînt mai mult sau mai puțin familiarizați), cu lucruri care au un înțeles mai profund și spiritual. Important este să prindem înțelesul unei pilde ca întreg și după aceea să-i vedem amănuntele care sînt în armonie între ele, fără să insistăm totdeauna asupra fiecărui amănunt, fapt care s-ar potrivi în foarte puține pilde. De exemplu, nu ar fi o concluzie corectă că, pentru că în pilda fecioarelor erau cinci înțelepte și cinci nebune, ar fi tot așa un număr egal de pierduți și de mîntuiți printre cei care mărturisesc a fi credincioși. Un asemenea gînd nu face parte din învățătura pildei. Fapt este că în înțelegerea pildelor avem nevoie de lumina Duhului Sfînt, așa cum avem de fapt în orice parte a Cuvîntului lui Dumnezeu. Domnul nostru a explicat pildele ucenicilor Săi în însăși prezența Sa, în particular, și noi în aceeași prezență a Lui să căutăm să le învățăm.

Am văzut poziția pe care o avea Israel în zilele cînd Domnul era pe pămînt. Ei nu L-au primit și nu aveau să înțeleagă tainele împărăției. Să nu uităm marea răspundere care a trecut asupra creștinătății

în zilele noastre. Vedem răul și tot felul de învățături greșite, peste tot în jurul nostru. Hotărît, lumina pe care unii au avut-o a devenit întuneric și cît de mare este întunericul acesta! Cu toate acestea, Dumnezeu este credincios și a promis că celui ce vrea să facă voia Lui, El îi va descoperi dacă învățătura vine de la Dumnezeu (Ioan 7.17). Dar dacă cineva își închide ochii și se depărtează de adevăr, timpul este aproape cînd Cel Rău se va arăta și Dumnezeu va trimite o lucrare de rătăcire ca oamenii să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2.8,11,12).

Dumnezeu să binecuvînteze cercetarea noastră cu privire la pildele Domnului nostru și El să ne facă în stare să înțelegem tainele împărăției, să vedem care sînt planurile Sale cu privire la cei iubiți ai Săi și cu privire la creștinătatea care, ca întreg, merge repede spre apostazie. Și, în timp ce ne bucurăm de privilegiile noastre, care sînt multe, să primim harul de a ne împlini cum se cuvine răspunderile pe care le avem și care sînt mari, amintindu-ne cuvintele: „Celui care i s-a dat mult, i se va cere mult.“

Semănătorul

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

În capitolul 12 din Matei se vede că Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor făptuiesc păcatul împotriva Duhului Sfânt. Aceasta este o dovadă că Israel n-a adus nici un fel de roadă pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul nouă: Dumnezeu ia acum caracterul unui semănător. Omul s-a dovedit că nu poate aduce roade și de aceea punerea la încercare a încetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care dă, care nu mai caută roade. Aceasta face din pilda semănătorului un fel de pildă-cheie. Domnul a spus ucenicilor Săi: „Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?” (Marcu 4.13). Și e de mirare că pînă în ziua de azi acesta este un lucru pe care mulți care spun că sînt creștini nu-l înțeleg; ei sînt foarte ocupați să găsească ceva în om, ceva care să poată fi cultivat și făcut să se potrivească pentru Dumnezeu. Este o mare greșală! Omul a fost pus la încercare în condiția nevinovăției adamice, fără lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfîrșit în faliment și acum un Semănător trebuie să iasă afară să-și semene sămînța și slujitorii Săi s-o semene în lumea largă.

Semănătorul

Pilda este de o simplitate plină de frumusețe. Cine nu știe ce este un semănător care își împrăștie sămînța peste pămîntul arat? În locurile unde nu sînt garduri, o parte din sămînță cade pe drum și este călcată în picioare de trecători sau este luată de păsări. Altă sămînță cade pe un loc unde este puțin pămînt sub care se află o stîncă, iar alta cade printre spini, care o înnăbușe. Totul formează o scenă deseori văzută în Palestina de marile mulțimi către care era adresată pilda aceasta.

Din fericire, avem însăși explicația Domnului cu privire la pilda aceasta. Sămînța semănată este „cuvîntul împărăției“ în Matei și „Cuvîntul lui Dumnezeu“ în Luca — vestea bună a lui Dumnezeu către om. Este vorba de primirea cuvîntului Domnului în inimi, nu de stabilirea împărăției pe pămînt. Și foarte clar ni se prezintă piedicile care stau în calea primirii de către om a cuvîntului vestit. Cel care se opune lucrării acesteia este vechiul vrăjmaș, Satan. El este prezent unde se predică, să fure sămînța, ca nu cumva să prindă rădăcini. Vrăjmășia aceasta pe care el și-a arătat-o în grădina Edenului continuă să existe, în toată răutatea ei. El este nu numai vrăjmașul lui Dumnezeu, ci și al omului, deși sărmanul om căzut nu știe lucrul acesta și nici nu-l crede cînd i se spune. De ce omul nu simte lanțul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune în curînd. Satan știe care sînt înclinările omului și are grijă să pună lanțurile în direcția în care omului îi

place să meargă. Și atunci omul nu simte legăturile care-l țin și-l urmează orbește pe Satan.

Cuvîntul semănat vine din inima lui Dumnezeu și se adresează inimii omului. Sămînța de pe drum reprezintă pe ascultătorii care nu înțeleg Cuvîntul și Satan îndată fură sămînța și nici una nu prinde rădăcini.

Un fapt foarte dureros aflăm cu privire la ascultătorul asemănat cu un pămînt stîncos. Se spune că el aude Cuvîntul și-l primește de îndată și cu bucurie. Dar nu are rădăcină și atunci cînd vine încercarea sau persecuția din pricina Cuvîntului, el imediat se lasă împiedicat. Sămînța pare că a răsărit, dar la căldura soarelui se usucă. Ascultătorul a auzit într-adevăr o istorie frumoasă — istoria harului lui Dumnezeu — și i-a plăcut. Dar repede, totul a luat sfîrșit!

Aici de două ori întîlnim „îndată“. El primește Cuvîntul „îndată“; dar cînd vine persecuția din partea lumii, îndată el părăsește totul. Desigur, aceasta ar trebui să ne facă să fim prudenți cînd este cazul să ne pronunțăm repede cu privire la rezultatele seminței semănite. Expresiile folosite sînt tari: Cuvîntul este primit, și primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia că lucrarea trebuie să fie reală. Dar conștiința poate că n-a fost atinsă și atunci ascultătorul este descris ca „neavînd rădăcină în sine însuși“ și persecuțiile care vin îl fac să se lepede. Iar noi, dacă ne-am grăbit să spunem

Semănătorul

că „s-a întors la Dumnezeu“, sîntem rușinați.

Ascultătorul care primește Cuvîntul între spini este unul care „aude Cuvîntul“, dar acesta este înăbușit de grijile obișnuite ale vieții, de înșelăciunea bogățiilor și de poftele altor lucruri. Inima e plină de propriile ei necazuri și astfel, fiind un amestec în ceea ce urmărește omul, sămînța ajunge să fie fără roadă; ea este pierdută.

În sfîrșit, este numită la urmă sămînța care cade pe un „pămînt bun“ și produce roade în diferite măsuri. Dar cum ajunge pămîntul să fie bun? Există vreun pămînt bun în omenirea decăzută? Știm din alte părți ale Scripturii că „lumea zace în Cel Rău“ și „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“. Atunci hotărît că un astfel de pămînt trebuie să fi fost pregătit mai dinainte. Chiar în natură, solul de pe această planetă robită de păcat cere să fie pregătit pentru sămînță. Cu cît mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregătire pentru cei care sînt „născuți în nelegiuire.“ Astfel înțelegem că întreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvîntul într-un pămînt bun sînt în contrast cu ascultătorii de pe drum, ei înțeleg Cuvîntul și-l păstrează (Luca). Sămînța a pătruns prea mult în adînc, nu mai poate fi furată de Satan sau să fie uscată de soare, căci „noi sîntem lucrarea lui Dumnezeu“ (Efeseni 2.10). În Luca se spune despre „o inimă cinstită și bună“, în timp ce inima omului este „nespus de înșelătoare și de

deznădăjduit de rea“.

Pilda aceasta dă deoparte într-un mod minunat perdeaua dintre noi și lumea nevăzută. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi să predice „Cuvîntul“, dar Satan, care este nevăzut, este preocupat ca acest Cuvînt să nu aibă efect. Și este de remarcat că în toate cazurile prezentate, împiedicarea Cuvîntului de a aduce roade se datorește unor influențe exercitate asupra ascultătorilor: într-un caz este persecuția din partea lumii, în altul grijile vieții acesteia și înșelăciunea bogățiilor — și în fiecare caz lucrează Satan. Dacă el nu poate fura de îndată sămînța, știe cum să stîrnească persecuții atunci cînd Cuvîntul a fost ascultat; și apoi grijile veacului, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri (și expresia aceasta din urmă din Marcu 4.19 include mai degrabă căutarea de plăceri) sînt arme puternice în mîna lui, ca să distrugă sufletele. Da, așa cum am văzut, lucrarea mîntuirii este a lui Dumnezeu de la început pînă la sfîrșit. Și, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta și El face totul. El pregătește sămînța și trimite pe semănătorii Săi; El pregătește solul și face ca sămînța să prindă rădăcini și în felul acesta ea aduce roade care se înmulțesc spre slava Lui.

Faptul că numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune că Domnul nu așteaptă o primire universală a cuvîntului împărăției sau a evangheliei.

Grîul și neghina

Matei 13.24-30

Aici vedem iar cît de preocupat este Satan să caute să strice lucrarea lui Dumnezeu, cu ocazia întemeierii împărăției Sale. Ce nu poate împiedica, Satan va căuta să încerce să strice. Avem explicarea Domnului cu privire la pilda aceasta: El Însuși este Semănătorul; cîmpul este lumea; sămînța cea bună sînt copiii împărăției; iar neghina reprezintă pe fiii Celui Rău.

Astfel, prima învățătură clară este că Satan face ca oamenii necredincioși să se alătore împărăției și să fie atît de amestecați cu cei sfinți, cu „copiii împărăției“, încît învățătura este să-i lași și pe unii și pe alții să fie împreună pînă la sfîrșitul veacului. Atunci Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor strînge din împărăția Sa toate lucrurile care sînt o pricină de poticnire și pe cei care fac nelegiuire. Aceștia vor fi aruncați în cuptorul de foc și acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților. Atunci cei drepți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Satan nu poate strica grîul cel bun, nici nu-l poate împiedica să fie strîns în grînar; dar în această lume recolta este compromisă.

Cel Rău totdeauna face o lucrare de înșelare, de amestec, oriunde Dumnezeu Își face o lucrare, așa că învățătura de a-i lăsa să meargă împreună nu are

nimic a face cu tolerarea răului sau a unor persoane cu caracter rău în Adunare. Aici situația se prezintă în lume și îi privește pe cei care mărturisesc în afară că fac parte din „împărăția cerurilor“. Sînt alte părți din Scriptură tot atît de clare, arătînd că răul nu trebuie îngăduit în Adunare. De exemplu, cînd răul s-a manifestat în adunarea din Corint, îndemnul a fost: „Înlăturați din mijlocul vostru pe răul acela“ (1 Corinteni 5.13).

Un alt punct important este să înțelegem despre „fiii Celui Rău“ că vor continua să fie în legătura aceasta pînă la sfîrșitul veacului și că la sfîrșit instrumentele folosite de Dumnezeu vor înlătura răul. Lucrul acesta arată încă o dată cît de zadarnică și amăgitoare este așteptarea ca lumea în întregul ei să fie adusă la Dumnezeu prin intermediul misionarilor, a Bibliei, a scrierilor creștine și a unor societăți, împreună cu predicarea evangheliei. Trimișii lui Dumnezeu nu vor schimba lumea, ci sînt trimiși „să cerceteze neamurile și să scoată din ele un popor pentru Numele Său“ (Faptele Apostolilor 15.14) și apoi să-i învețe și să-i zidească pe cei care sînt scoși afară din lume. Desigur, este foarte important să avem gîndurile lui Dumnezeu cu privire la ce face El, pentru ca rugăciunile noastre, lucrarea noastră și așteptările noastre să poată fi la unison și în părășie cu Domnul Însuși.

Și aceasta nu va micșora deloc rîvna noastră. Evanghelia trebuie predicată pe deplin și fără plată

Grîul și neghina

oricărei făpturi de sub cer și oamenii trebuie îndemnați și invitați cu toată puterea pe care dragostea lui Hristos și dragostea pentru suflete o pot trezi în noi, rugînd pe oameni să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.19). Da, cu atît mai mult zel, pentru că știm din pilde că Satan își dă toate silințele să împiedice lucrarea și că atunci cînd oamenii au adormit, Satan și-a realizat planul.

Pilda aceasta nu contrazice nădejdea creștinului cu privire la venirea Domnului Isus. Se spune: „culegeți întîi neghina“ și astfel se lasă grîul. Unii poate că nu văd cum se potrivește lucrul acesta cu biserica, știind că întîi ea este luată în cer, lăsînd jos pe pămînt pe cei necredincioși, potrivit epistolei către Tesaloniceni.

Explicarea este că aici este vorba de împărăție, și nu de biserică. Noi sîntem acum în amîndouă. Dar cînd vom fi răpiți ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh, potrivit cuvintelor din 1 Tesaloniceni 4.15-18, împărăția încă va continua. Și sfîrșitul veacului nu este decît după ce biserica va fi fost răpită. Știm din Scriptură că vor fi sfinți pe pămînt și după ce biserica va fi răpită. Astfel, ordinea evenimentelor este:

- vremea harului se sfîrșește prin răpirea bisericii,
- împărăția continuă și alții sînt aduși în împărăție,
- cei răi sînt luați mai întîi, la sfîrșitul veacului,

— Dumnezeu va așeza împărăția Sa în dreptate.

Astfel înțelegem că pilda aceasta se referă la împărăția cerurilor, și nu la biserică; că oamenii răi vor fi în împărăție pînă la sfîrșitul veacului — fiind lucrarea directă a Satanei; că ei vor fi pînă la urmă strînși și trimiși la pierzare. „Atunci cei dreپți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor“ — o poziție slăvită, desigur, dar care nu trebuie confundată cu slava care așteaptă pe cei care vor fi răpiți, ca să întîmpine pe Domnul în văzduh.

Mai învățăm de aici că acolo unde este prezent omul, dar fără Domnul Hristos, el adoarme repede și în jurul lui se petrece amestec, alături de grîu crește și neghină. Unde este prezent omul — iar Împăratul, Hristos, lipsește, este amestec între sfințenie și păcat.

Cînd întîlnim în viața noastră amestec de ce este bun și de ce nu este bun, să știm că Domnul Hristos lipsește, nu ca Mîntuitor, ci ca Domn, care trebuie să stăpînească peste noi. Și dacă vrem să facem ordine în viața noastră, să nu smulgem neghina, ci să-L chemăm pe El să domnească peste noi.

Cînd neghina este o plantă mică alături de grîu, nu se pot deosebi; însă grîul nu se transformă în neghină și neghina nu se transformă în grîu. Dacă cineva este „grîu“, nu trebuie să-i spui: „Fii atent cum trăiești, ca nu cumva să devii neghină!“ Dacă el este grîu, va fi grîu tot timpul; dacă este neghină, degeaba îl înveți să ducă o viață ca grîul.

Grăuntele de muștar

Matei 13.31,32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18,19

S-a spus că ar fi o dificultate să poți găsi un „grăunte de muștar“ care ar crește destul de mare ca să se potrivească descrierii din pildă. (Se socotește de cei mai mulți că ar fi Salvadora Persica, care are o sămînță foarte mică, crește destul de mare încît în ramurile lui păsările își pot face cuiburi, iar boabele ei sînt folosite ca „muștar“. S-a găsit în apropiere de Marea Moartă un copac care corespunde descrierii acesteia.)

Împărăția cerurilor a început ca un lucru mic, neînsemnat, atît în ochii lumii, cît și a celor care pretindeau că sînt poporul lui Dumnezeu pe pămînt. Totuși ea a crescut, încît a ajuns ca un copac cu „ramuri mari“. Singura dificultate este ce anume să însemne „păsările cerului“, însă găsim cheia înțelesului în pilda semănătorului. Și în ea întîlnim „păsările cerului“ care mănîncă sămînța semănată pe drum și aceasta în interpretarea Domnului nostru înseamnă lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arată a fi asociate cu ce este rău (compară și Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Și, așa cum am văzut clar în pilda grîului și a neghinei cum s-au introdus cei răi, tot așa și aici, ei își găsesc adăpost printre ramurile copacului

mare.

Copacul „cu ramuri mari“ pare să indice în Scriptură o putere publică mare, ceva ce poate fi recunoscut de toți. Astfel, faraon și Asiria sînt comparați cu niște copaci mari (Ezechiel 31) și Nebucadnețar era un copac în mijlocul pămîntului și înălțimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai să privim în jur la creștinătatea de nume, la așa numitele biserici „istorice“ și vom vedea cît de mulți necredincioși sînt adăpostiți sub ramurile ei. Aceștia de asemenea nu sînt numai cei care vin să-și liniștească oarecum conștiința, devenind religioși, ci mulți se găsesc în ramurile cele mai înalte ca loc și putere, îndrăznind să ia asupra lor „grija pentru suflete“. Dacă ar fi vorba de binecuvîntările legate de împărăție, fără îndoială că ar trebui să citim despre roadele care s-ar strînge din copac; dar nici un cuvînt nu se spune despre așa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, în care păsările își găsesc adăpostul; nu devenind în fapt o parte din copac, ci simplu, găsindu-și adăpost printre ramurile lui — un simbol desigur al răului pe care-l vedem în jur. Dumnezeu să deschidă ochii celor care nu văd altceva decît progres și binecuvîntare. Orice binecuvîntare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbește pilda.

Este o paralelă între cele 7 pilde din Matei 13 și cele 7 biserici din Apocalipsa 2 și 3. Pilda grăuntelui de muștar se poate compara cu biserica din Pergam,

Grăuntele de muștar

care reprezintă compromisul cu lumea, unirea cu ea, creștinătatea devenind o putere în lume.

Aluatul

Matei 13.33; Luca 13.20,21.

Pilda aceasta urmează grăuntelui de muștar și este asemănătoare în învățătura pe care ne-o dă. Știind că Scriptura peste tot folosește aluatul ca un simbol al răului, este surprinzător că pilda aceasta este atît de des explicată ca învățînd „lucrarea nevăzută a harului“. (Despre aluat citim în Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis în toate jertfele aduse prin foc în Vechiul Testament: Leviticul 2.11. În Leviticul 23.17 s-ar părea să fie o excepție, însă aceste două pîini coapte cu aluat reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu, în care încă locuiește păcatul.)

Creștinii care se gîndesc la un progres universal, la îmbunătățire și la o lume care toată se va întoarce la Dumnezeu, cu greu pot să vadă că Domnul Hristos, în locul acestei perspective strălucite, a prezis mai întîi răul — răul în împărăția cerurilor și în biserică, privită sub răspunderea omului. Va fi într-adevăr un timp de binecuvîntare universală, așa cum știm (Isaia 11.9), dar nu înainte de a veni Domnul Isus din nou și va scoate afară din împărăția Lui toate lucrurile care sînt o pricină de păcătuire, așa cum ni se spune în Matei 13.41 și în

Aluatul

alte texte.

În această pildă, o femeie este cea care pune aluat în trei măsuri de făină de grâu, iar în scrisoarea către biserica din Tiatira (a patra biserică și care corespunde cu această a patra pildă), Domnul Isus spune: „Tu lași ca Izabela, femeia aceea care își zice ea înseși prorociță, să învețe și să aducă pe căi greșite pe robii Mei...” Iar în capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon că este mama prostituatelor. Femeia trebuie să stea în tăcere, nu să învețe pe alții (1 Timotei 2).

Fără îndoială, aluatul înseamnă doctrina rea (după cum „neghina” și „păsările cerului” înfățișează persoanele rele) și așa cum spune și numele, aluatul lucrează în mod secret, așa cum lucrează drojdia când este amestecată cu făina. Și poate cineva să fie atît de orb încît să nu vadă cît de mult sînt răspîndite învățăturile stricate în zilele noastre? Biblia este pusă uneori sub semnul întrebării și asaltată din toate părțile. În loc ca ea să ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judecă, numind-o totuși Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mirăm atunci că tot felul de doctrine sînt prezentate de gîndurile oamenilor care au o atitudine cu totul străină și împotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicroane” este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sînt asociate cu cei care se numesc popor al Său și prin „cuvinte înșelătoare” mulți sînt îndepărtați de calea cea dreaptă (2 Petru

2.1-3). Cît de necesar este atunci să fii în stare, prin Cuvînt și prin învățătura Duhului Sfînt, să deosebești tot ce nu este de la Dumnezeu și să te depărtezi de rău.

Nu trebuie să trecem cu vederea cuvîntul „toată“ — toată plămădeala va fi cu aluat. Dar noi sîntem gata să gîndim că, deși fără îndoială mult rău este asociat cu Biserica de nume, o îndurare ni s-a dat ca noi să scăpăm. Dar aluatul este la lucru pînă ce întreaga plămădeală va ajunge plină de aluat. Duhul Sfînt care este în Biserică oprește acum întinderea răului. Dar după răpirea Bisericii va apare „omul păcatului“ și creștinătatea întreagă va fi dospită.

Pilda vorbește despre „împărăția cerurilor“, nu se referă direct la Biserică. În adunare este cunoscută învățătura din 1 Corinteni 5: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sînteți, fără aluat“ (versetele 6,7).

Sîntem înconjurați de rău și în pericol de a fi contaminați de el. Și putem vedea cum creștinii pot fi sub influența răului și cu totul inconștienți de el. Creștinii care subliniază prea mult adevărul într-un anumit punct nu se gîndesc că ar putea fi greșiți în alte puncte. Și apoi, cît de puțină considerație reală se acordă declarațiilor clare ale Scripturii cu privire la prezența răului în biserică.

Sîntem deci îndemnați să punem la încercare

Aluatul

duhurile, căci mulți proroci mincinoși s-au arătat în lume. Este datoria noastră deci să cercetăm orice lucru cu Cuvîntul lui Dumnezeu și să ținem cu tărie la ce este adevăr. Domnul să ne facă în stare să deosebim binele de rău, să alegem binele și să ne ferim de rău.

Domnul Isus a spus să ne ferim de aluatul fariseilor, care este fățărnicia și formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem să ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezintă rațiunea omului; și să ne ferim de aluatul lui Irod, omul dedat păcatului desfrînării și uciderii.

Comoara ascunsă

Matei 13.44

Interpretarea dată deseori pildei acesteia este că atunci cînd un om vede ce valori sînt în Hristos, părăsește și lasă deoparte totul ca să-L poată avea pe Hristos.

Este evident că acesta este un punct de vedere greșit. Cum poate un om să vîndă „tot ce are”? Și dacă ar face așa, L-ar cîștiga el oare pe Hristos? Însăși părăsirea aceasta a toate nu este de ajuns. Citim: „chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic“ (1 Corinteni 13.3). Iar invitația evangheliei este „să cumperi fără bani și fără plată“ (Isaia 55.1). Creștinii sînt într-adevăr chemați să fie eliberați de orice legături pămîntești păgubitoare. Domnul nostru spunea: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu“ (Luca 14.26). Dar nu înseamnă deloc că eu aș putea obține mîntuirea în felul acesta, ci după ce am mîntuirea sînt chemat să-L las pe Hristos să mă despartă de tot ce am (versetul 33) ca să fiu ucenic al lui Hristos sau un adevărat urmaș al Lui.

Comoara ascunsă

Pilda aceasta ne vorbește de Hristos ca Cel care găsește o comoară în poporul Său și de bucurie vinde tot ce are ca s-o poată câștiga. Și într-adevăr, citim: „care pentru bucuria care-I era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea“ (Evrei 12.2). „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Corinteni 8.9). Da, așa cum ne spune pilda, El a vândut tot ce avea. Așa cum textul din epistola către Evrei ne dovedește, El a avut în vedere bucuria care Îi era pusă înainte, bucurie despre care vorbește pilda aceasta.

Trebuie într-adevăr să gândim cine era Hristos și poziția pe care El o avea, El fiind Creator (toate au fost făcute prin El și pentru El) și Dumnezeu din veșnicie. Apoi să gândim la Domnul nostru în umilirea Lui, în lupta Lui în grădină și la moartea Lui rușinoasă — fiind făcut păcat pentru noi și îndurînd ca Dumnezeu să-Și întoarcă fața de la El — pentru a putea înțelege ceva din ce L-a costat pe El ca să cumpere țarina în care era ascunsă comoara inimii Lui. În 1 Petru 1.18,19 citim că noi am fost răscumpărați cu sîngele lui Hristos.

Iar pilda aceasta ne spune nu numai că un om a cumpărat comoara, ci a cumpărat și țarina în care era ascunsă comoara. Și în același capitol, Domnul Isus, explicînd pilda semănătorului, spune: „țarina este lumea“. Atunci, Domnul Hristos a cumpărat

lumea — toată omenirea. Și aici este un adevăr important. Este întocmai cum un om bogat s-ar duce la o plantație de sclavi și, după ce pune jos toată suma de plată pentru toți sclavii, trimite vestea că a plătit prețul ca toți să fie liberi. În practică însă devin într-adevăr liberi cei care reprezintă „comoara“, nu „țarina“.

Tot așa, Domnul nostru a cumpărat prin moartea Sa toată omenirea și a trimis pe slujitorii Săi să-i roage pe oameni să se împace cu Dumnezeu, dar oamenii preferă lanțurile Satanei și ispitele cu care el îi atrage.

Aceasta ilustrează de asemenea diferența dintre „a cumpăra“ și „a răscumpăra“. Unii înșală pe alții cu gândul unei mîntuiri universale — în timp ce este o diferență mare între a cumpăra sclavi și a le oferi libertatea, și faptul practic de a-i scoate din sclavie. Citim despre unii — suflete pierdute — care tăgăduiesc pe Domnul care i-a cumpărat (2 Petru 2.1), în timp ce toți cei răscumparați sînt de pe acum strămutați din împărăția Satanei în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.13).

Deci Hristos este Cel care cumpără, sfinții Săi sînt comoara; toți oamenii sînt țarina. Cei aleși sînt numiți comoara ascunsă, căci nimeni nu putea gândi că Hristos ar avea o comoară acolo unde totul era păcat și răutate. Învățătura despre biserică de asemenea a fost mult timp ascunsă. După cum citim, apostolul Pavel a făcut cunoscută „taina

Comoara ascunsă

ținută ascunsă din veacuri și din generații“ (Coloseni 1.26), apoi toți aveau să înțeleagă care este părășia tainei acesteia ascunsă în Dumnezeu înainte de începutul lumii (Efeseni 3.9). Deci Hristos a îndurat rușinea morții pe cruce — devenind sărac, pentru că a vândut tot ce avea — dar El va avea cu Sine comoara aceasta, pe toți cei răscumpărați ai Săi din toate timpurile.

Perla de mare preț

Matei 13.45,46

Pilda aceasta se aseamănă foarte mult cu cea a comorii ascunse în țarină. Aici negustorul vinde tot ce are ca să aibă mărgăritarul (perla) de mare preț. Nu se vorbește de cumpărarea țarinei; numai perla este cea cumpărată, perla de mare preț.

Hristos este Cel care a căutat perla prețioasă. Israel a fost și va fi una din perlele lui Dumnezeu, dar El va avea și alte perle. Biserica este perla de mare preț — Mireasa, Soția Mielului — și Domnul nostru a vândut tot ce avea ca s-o cumpere. Și cine ar putea spune ce se cuprinde în cuvintele acestea: „a vândut tot ce avea”? Trebuie să privim la înălțimea din care a venit Hristos și la adâncimea în care a coborât și atunci niciodată nu vom uita cât de mult L-a costat pe Domnul Hristos să devină sărac. Putem doar să ne minunăm, să admirăm și să-L adorăm.

Sînt cîteva asemănări între o perlă și Biserică. Perla este produsul unui organism viu în scoicile unor moluște (stridii) care trăiesc în mări și oceane, așa cum nu este cazul cu nici o piatră prețioasă. Ea este produsă ca rezultat al suferinței stridiei, care înconjoară cu anumite substanțe un fir de nisip care a pătruns în ea; în felul acesta, în timp, se formează

Perla de mare preț

o perlă.

Originea nevăzută și joasă a perlei, în adâncurile mării, este o imagine a Bisericii: cei credincioși sînt mîntuiți din adîncimile păcatului.

Perla este o unitate, ea nu poate fi împărțită fără să fie distrusă.

Perla este o imagine a slavei viitoare. Cînd Se va arăta Hristos, ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă (Coloseni 3.4).

Perla este un simbol al curăției.

Perla reflectă toate culorile curcubeului.

Ce binecuvîntat lucru este să știi că în mijlocul confuziei care domină, Hristos vede o perlă în cei răscumparați ai Săi! Și dacă Domnul Hristos a dat un preț atît de mare pentru această perlă, urmează ca și noi să privim pe orice credincios ca fiind o parte din această perlă de mare preț.

Năvodul aruncat în mare

Matei 13.47-50

În Habacuc 1.14,15, oamenii erau comparați cu peștii mării iar Domnul Isus spusese ucenicilor Săi că va face din ei niște pescari de oameni.

În Scriptură marea înfățișează lumea. Năvodul acesta, evanghelia împărăției, prinde din mare tot felul de pești, unii buni și alții care nu sînt buni. Și în împărăție nu intră toți peștii. Trebuie notat că cei răi nu sînt descoperiți decît atunci cînd năvodul este tras pe țarm. Gîndul nu este că evanghelia ar găsi pe unii buni și pe alții răi (deși, nu este nici o îndoială, unii sînt mai morali decît alții), ci „la sfîrșitul veacului“ unii sînt găsiți a fi răi, deși hotărît că Dumnezeu îi cunoscuse mai dinainte ca fiind răi.

Domnul Hristos dă El Însuși interpretarea: „La sfîrșitul veacului, îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepți și-i vor arunca în cup-torul de foc; acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților“. Sfîrșitul veacului nu este sfîrșitul perioadei de har, a Bisericii, ci a perioadei judecății din necazul cel mare, care precede împărăția de o mie de ani (aceasta este prezentată de Scriptură ca fiind „veacul viitor“).

Și la răpirea Bisericii se va face o alegere, dar nu vor fi aleși „peștii răi“ dintre cei „buni“. La răpire se

Năvodul aruncat în mare

va alege ceea ce este bun dintre ceea ce se pare bun, iar alegerea nu se va face prin îngeri, pentru că Domnul Hristos Însuși va veni în văzduh ca să-Și ia Biserica. În pilda neghinei, cel rău fiind împreună cu cel bun, ni se vorbește despre lucrarea directă a Satanei; aici însă este un rezultat al vestirii evangheliei, așa cum un năvod este aruncat în mare. Fără îndoială, Satan e la lucru și aici, așa cum am văzut și în pilda semănătorului. Acolo, el fură sămînța; aici, se arată că ar avea succes, cînd permite alor săi să intre în năvodul evangheliei, deși ei rămîn ai săi. Mulți sînt atrași de evanghelie în felurite asocieri creștine — poate datorită unor predicatori atractivi sau ca să ia parte la un ritualism fără viață, ca să calmeze o conștiință puțin trezită — dar ei rămîn „răi“, n-au venit niciodată la Hristos, singurul care îi poate curăți de orice pată, datorită singelui Său.

Acum se vestește evanghelia harului, însă după răpirea Bisericii se va vesti evanghelia împărăției. Vor fi oameni care, fără să-și definească poziția față de Dumnezeu, vor accepta evanghelia împărăției, fără ca prin aceasta să capete calitatea de „pești buni“. Din nou este subliniat, ca și în pilda neghinei, prezența amestecului, oriunde se face o lucrare a lui Dumnezeu.

Pilda este, pe scurt, o pictură reală a judecății solemne a tuturor celor care vor fi găsiți strînși de glasul evangheliei la ceva care doar poartă numele

Năvodul aruncat în mare

lui Hristos. Dar cei drepti — făcuți drepti numai prin puterea de transformare a lui Dumnezeu — vor fi cu grijă strânși în vasele Sale. Nici unul nu va fi uitat sau trecut cu vederea! Dumnezeu este un Dumnezeu al valorilor reale, al lucrărilor autentice, al fondului, nu al formei. Pentru un timp se poate să fie un amestec, dar Dumnezeu nu rămîne indiferent față de felul cum ne purtăm noi.

Creșterea seminței

Marcu 4.26-29

Aici învățătura este că sămînța este cu totul potrivită ca să aducă roade. Sămînța e pusă în pămînt de către om, dar el n-o poate face să crească, nici nu înțelege cum crește ea. El se culcă noaptea, se scoală dimineața și poate vedea că sămînța a prins rădăcini și crește, dar „nu știe cum“, căci „pămîntul rodește singur“. Chiar în natură, Dumnezeu a rînduit ca sămînța să rodească „întîi un fir verde, apoi spic, după aceea grîu deplin în spic“. Cînd va veni vremea, secera va aduna roadele pămîntului.

Așa este și împărăția lui Dumnezeu. „Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este și cu oricine este născut din Duhul“ (Ioan 3.8). Așa e începutul: sămînța prinde rădăcini; însă Dumnezeu este Stăpînul secerișului. Unul ca Pavel poate să semene și unul ca Apolo poate să ude, dar Dumnezeu trebuie să dea creșterea. Și astfel, după cum totul trebuie să înceapă cu Dumnezeu, totul crește cu Dumnezeu și totul va fi strîns în grînarul Său, pînă la urmă. De altă parte, Domnul nostru a spus: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină“ (Matei 15.13). În același

Creșterea seminței

timp, despre creștini citim: „Voi sînteți lucrarea lui Dumnezeu“. El seamănă sămînța bună, El o udă, veghează asupra ei și îi dă creștere, ca să creștem în El în toate privințele. Și un seceriș slăvit se apropie cînd vom fi strînși în grînarul Său ceresc.

Robul nemilostiv

Matei 18.23-35

Pilda aceasta începe cu cuvintele „de aceea” și este astfel legată de ce se spune mai înainte. Petru venise la Domnul Isus și Îl întrebase de câte ori să ierte pe fratele care i-a greșit: pînă la șapte ori? Isus i-a răspuns: Nu îți spun pînă la șapte ori, ci de șaptezeci de ori cîte șapte, adică mereu. De aceea le-a spus pilda aceasta. Avem aici imaginea păcătosului cu mari datorii și care nu este în stare să plătească, iar promisiunile lui nu au nici o valoare. Singura nădejde este iertarea lui Dumnezeu. Dar robul acesta n-a înțeles cît de incapabil era și ce însemna iertarea din partea stăpînului. Purtarea lui arată că inima nu i-a fost atinsă de îndurarea și de iertarea împăratului; este un exemplu al unui om religios care nu cunoaște iertarea păcatelor într-un mod personal în sufletul lui. Noi, care am fost iertați de multele noastre păcate — zece mii de talanți — trebuie să iertăm datoria de o sută de dinari a fratelui nostru.

Proporția celor două sume menționate nu este desigur fără însemnătate. Un talant este egal cu 36 kilograme aur sau argint, deci zece mii de talanți înseamnă 360 mii kilograme de metal prețios — în timp ce 100 dinari reprezentau salariul mediu al

unui muncitor pentru 100 de zile lucrate. Deci cât de mic este orice lucru pe care sîntem chemați să-l iertăm altuia, în comparație cu ce ne-a iertat nouă Dumnezeu! Împărăția lui Dumnezeu stabilește un anumit fel de relații personale, în care iertarea este fără limite.

În pilda aceasta este un principiu peste care creștinii trec deseori: așa cum judecăm pe alții, așa vom fi și noi judecați (Matei 7.2). În Efeseni 4.32 citim: „Iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” Iertarea Lui naște în noi dispoziția către iertare. În cîrmuirea Sa, Dumnezeu așa Se poartă cu ai Săi, chiar dacă sînt creștini. Harul lui Dumnezeu nu înlătură cîrmuirea Sa; principiul cîrmuirii lui Dumnezeu este arătat în toată Scriptura.

Unii poate simt o dificultate cu privire la faptul că robul nemilostiv trebuie să fie pedepsit, după ce fusese iertat, ca și cum iertarea lui Dumnezeu ar fi un fel de iertare condiționată, care ar putea fi retrasă dacă noi ne-am purta cu necredincioșie după aceea. Dar nu există un astfel de gînd în Scriptură. Trebuie să recunoaștem că omul este o ființă atît de decăzută încît dacă este iertat astăzi, el va face o altă datorie mîine. Aceasta o vedem exemplificată în Israel. În ziua ispășirii, păcatele evreilor erau ispășite și iertate. Cînd începeau iar să păcătuiască — și faptul acesta se întîmpla mereu — era nevoie de o amintire a păcatelor în fiecare

Robul nemilostiv

an (Evrei 10.3) și trebuia să fie făcută o nouă ispășire și o nouă iertare să fie dată. Acum, jertfa unică a lui Hristos face desăvârșit pentru totdeauna pe cel credincios. Dar pilda nu intră în subiectul îndreptățirii și al ispășirii.

Ultima parte a pildei a prezentat pentru unii altă dificultate, deoarece s-ar părea că neiertarea ar conduce la pierderea sufletului. Robul nemilostiv a fost dat pe mîna chinuitorilor, pînă ce va plăti tot ce era dator. Cine nu iartă, în adevăr se chinuiește singur, îngrozitor, chiar dacă este un credincios. Dar trebuie reținut faptul că în Scriptură, persoanele sînt socotite sub caracterul pe care ele însele și-l asumă. Aici, persoanele despre care se vorbește sînt „robi” și pilda nu trebuie luată în afara legăturii pe care o are. Unii robi care numai cu numele sînt robi, pot fi în felul acesta nemilostivi și pot eventual să fie pierduți.

Și pilda se poate aplica acelor iudei cărora li s-au iertat cei „zece mii de talanți”, dar care nu vor să ierte pe cei dintre neamuri pentru datoria lor de „o sută de dinari”. Isus a spus pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, dar ei ca națiune n-au primit această iertare cînd li s-a vestit de către apostoli și apoi s-au opus vestirii evangheliei către neamuri (1 Tesaloniceni 2.16). Ei sînt aruncați acum, dați pe mîna „chinuitorului”, pînă ce vor plăti tot. Isaia 40.2 spune: „Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați-i că timpul lui de suferință s-a sfîrșit, că nelegiuirea

lui este iertată; căci a primit din mîna Domnului de două ori cît toate păcatele lui“.

Și este o lecție pentru noi toți. Să nu uităm datoria enormă de care am fost iertați. Robul nemilostiv „a ieșit afară“ din prezența stăpînului său, altminteri n-ar fi îndrăznit să se lege de celălalt împreună slujitor cu el. Tot așa și noi putem uita ce ni s-a iertat și să nu iertăm pe fratele nostru de șaptezeci de ori cîte șapte. Cum am văzut, Dumnezeu în cîrmuirea Sa ne va judeca așa cum și noi am judecat pe alții. Cel milos va avea parte de milă și noi toți avem nevoie de milă pînă la sfîrșitul călătoriei noastre.

Cei doi datornici

Luca 7.41-43

Pilda aceasta a fost spusă după remarcă fariseului în casa căruia Domnul Hristos a stat la masă. O femeie căreia i se iertase mult a venit și l-a spălat picioarele, ștergându-le cu părul capului ei și ungându-le cu parfum. Aceasta l-a făcut pe fariseu să-și spună în sine însuși: „Omul Acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceea care se atinge de El, că este o păcătoasă“.

Da, ea era o păcătoasă și Domnul Isus știa lucrul acesta foarte bine. Dar dragostea și atenția pe care ea a arătat-o față de El era mai prețioasă în ochii Săi decît tot ospățul fariseului. Și era o lecție pe care fariseul n-o învățase, că deși păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult, și că se putea ierta datoria unuia care era datornic cu cinci sute de dinari, tot așa cum se putea ierta unuia care datora numai cincizeci.

Domnul Isus continuă să explice pilda. Era drept să socotești că cel căruia i s-a iertat mult va iubi mai mult. Fariseul a trebuit atunci să audă că el nu făcuse ce era natural să facă, în comparație cu femeia aceea păcătoasă a cărei faptă era peste așteptări. Cîteva cuvinte i-au explicat situația: „De aceea îți spun, păcatele ei cele multe sînt iertate,

căci a iubit mult; dar cui i se iartă puțin, iubește puțin“. Ea a fost iertată nu pentru că a iubit mult; ea a iubit mult pentru că i s-a iertat mult.

Aceasta descoperă puterea și valoarea harului într-un mod minunat. Harul ridică pe cel iertat la starea de a iubi și celui care simte mai adânc cât de multe păcate i-au fost iertate, i se dă mai multă dragoste. Așa era cu Maria Magdalena la mormântul lui Isus. Ucenicii Lui plecaseră la casele lor, dar dragostea ei o ținea pe loc. Mai bine ar lua trupul Lui mort, decît să fie fără El, pe care Îl iubea atît de mult.

Era ceva care îi caracteriza pe amîndoi datornicii; chiar dacă unul datora mult și altul mai puțin, ei nu aveau cu ce să plătească. Ce coborîre a mîndriei fariseului! Aceasta este una din lecțiile grele pe care trebuie s-o învățăm; cît de greu ne este să ne recunoaștem păcătoși, ce mult putem fi satisfăcuți cu noi înșine și cu propria noastră neprihănire, încît ușor disprețuim pe alții. Și o lecție pe care toți avem nevoie s-o învățăm este că harul lui Dumnezeu poate curăți și pe cel mai decăzut și-l poate ridica în așa fel încît să fie o persoană care să iubească.

Samariteanul cel bun

Luca 10.30-37

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumusețe și ușor de înțeles dacă este luată în contextul ei. Un oarecare om al Legii, ispitind pe Domnul, L-a întrebat ce trebuie să facă să moștenească viața veșnică. Domnul S-a referit la Lege și l-a întrebat ce îl învață ea. Legea îți poruncește să-L iubești pe Iehova cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, cu toată cugetarea ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Totul era foarte corect. Și învățătorului Legii i s-a spus: „Fă așa și vei trăi“. Dar el, voind să se îndreptățească, a spus: „Și cine este aproapele meu?“ Iar pilda samariteanului milos este răspunsul pe care Domnul i l-a dat.

Deseori pilda aceasta este folosită ca o imagine a lui Hristos, „Samariteanul cel bun“ și aceasta este fără îndoială o aplicare corectă a ei. Căci cine altul decât Hristos a luat asupra Lui necazurile și nenorocirile oamenilor și a îngrijit pe deplin de toate nevoile lor? Și acest fapt este cu atât mai izbitor când este pus în contrast cu preotul și cu levitul care ar fi trebuit să arate înțelegere și ajutor față de cei în necaz. Preotul a văzut pe sărmanul om și a trecut pe partea cealaltă a drumului. Levitul a privit la cel fără ajutor, dar și el de asemenea a trecut pe alături.

Aceasta arată că cei care trebuiau să fie plini de râvnă să asculte de Lege au arătat că erau foarte departe de cerințele ei. Legea spunea că dacă un măgar a căzut pe drum — și chiar dacă aparținea unei persoane care te ura — tu trebuia să nu te dai deoparte ca să nu-l ajuți pe sărmanul animal (Exod 23.5).

Și iată, aici era o ființă omenească asemănătoare ție, în mare necaz, iar tu treci pe alături. Preotul era cea mai înaltă expresie a Legii. Și Legea cere o purtare dreaptă de la oameni care nu au în ei motive drepte și în felul acesta ea poate să arate cât de păcătos este fiecare dintre noi.

Numai samariteanul acela disprețuit de iudei a avut milă de cel căzut în drum și a făcut tot ce era necesar să-l vindece și să-l ajute. I-a legat rănile, turnînd peste ele untdelemn și vin — care erau spre vindecare și înviorare — și l-a dus într-un loc unde să fie în siguranță.

În timp ce pilda este o imagine reală a felului în care omul a devenit o victimă a lui Satan și a celor ai lui, ea este totodată o prezentare plină de frumusețe a felului cum Hristos vine la un om lăsat pe jumătate mort și nu-i cere să facă ceva, pentru ca El să facă apoi restul. Omul este în întregime fără ajutor, încît Hristos trebuie să Se plece în praf lîngă el să-i lege rănile, ca omul să fie salvat. Și în îndurarea Sa El face totul și îngrijește apoi ca sărmanul om să nu ducă lipsă de ceva.

Samariteanul cel bun

Unii au subliniat cuvîntul „a coborî”. Omul coboară dintr-un loc de siguranță (Ierusalimul) spre cetatea blestemată (Ierihonul). S-ar putea să fie ceva și în gîndul acesta, însă samariteanul milostiv era pe același drum. Și nimeni nu este în siguranță față de șiretlicurile Satanei și de vrăjmășia lui în nici un loc cît de izolat de pe acest pămînt. Iar drumul spre Ierihon cobora abrupt printre stînci, în spatele cărora puteau fi ascunși tîlhari; era un drum deosebit de periculos. În sens moral coborîrea, înaintarea în păcat și degradarea spirituală este traiectoria omului fără Dumnezeu.

Și aceasta nu a fost totul, căci samariteanul milostiv a spus că va veni din nou și el a dat hangiuului doi dinari, să-i ajungă pînă ce se va întoarce. Dar de ce numai doi dinari? N-ar confirma oare aceasta și ideea — tăcută, dar sigură — că el va veni iar în curînd? Da, însăși cuvintele bunului samaritean erau: „Mă voi întoarce în curînd”. El va veni și va lua acasă pe toți ai Săi care sînt niște străini pe acest pămînt, ca să fie cu El pentru totdeauna.

Acum, dacă toate acestea sînt adevărate cu privire la Hristos Însuși, lecția este dată pentru noi. Noi trebuie să ne asemănăm cu acest om milos, noi trebuie să fim buni samariteni, dragostea noastră să se arate în acțiune, care să ne și coste. Cum ar putea mai bine Domnul să ne învețe cine este aproapele nostru, decît dîndu-ne o imagine a Lui

Însuși? Domnul a întrebat pe învățătorul Legii: „Care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui care căzuse între tâlhari?” Chiar și învățătorul Legii putea să răspundă: era samariteanul cel bun. Atunci, i-a spus Isus: „du-te și fă și tu la fel“.

Domnul nu i-a spus despre vreun samaritean (disprețuit de iudei) căzut între tâlhari și despre un iudeu care să-i fi venit în ajutor, ci El a schimbat cu totul situația: un iudeu zăcea aproape mort și un samaritean neprețuit de iudei l-a ajutat.

Iudeii nu aveau de-a face cu samaritenii și totuși samariteanul cel bun n-a putut să-l vadă pe cel rănit și să-l lase în necazul lui. Cel rănit era aproapele său. În felul acesta sîntem îndemnați să facem bine tuturor oamenilor și mai ales celor din casa credinței. Toți oamenii sînt „aproapele” nostru, toți creștinii sînt frații noștri. Omul este o ființă rănită, tot așa cum este și o ființă păcătoasă și vedem că toți din jurul nostru sînt victime ale lui Satan și că zac într-o stare foarte periculoasă. Prin har avem balsamul din Galaad și, dacă nu avem bunurile lumii ca să ajutăm nevoile trupești, putem spune oamenilor despre Cel care poate vindeca de păcat sufletele bolnave, despre Cel care le va da o viață nouă și care îi va susține aici pe pămînt, pînă ce Bunul Samaritean Se va întoarce să ne ia acasă, sus. „Du-te și fă și tu la fel.“

Bogatul fără minte

Luca 12.16-21

Cele spuse înaintea acestei pilde și ultimele ei cuvinte îi explică sensul. Cineva venise la Domnul Isus, cerîndu-I să spună fratelui său să împartă moștenirea cu el. Domnul nu avea nimic a face cu lucrul acesta, dar a atras atenția ascultătorilor Săi împotriva iubirii de bani: „căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui“. Și atunci El le-a spus pilda acestui om bogat fără minte, ale cărui gânduri nu treceau dincolo de bucuriile de acum. „Suflete, ai multe bunătăți strînse pentru mulți ani; odihnește-te, mănîncă, bea și înveselește-te.“ Dar chiar în noaptea aceea i s-a cerut sufletul și el nu s-a mai putut bucura nici de bunurile pe care le strînsese, nici de realitățile de dincolo de această viață.

Omul acesta socotea că fericirea lui depindea de abundența bunurilor pe care le poseda; nu se gîndea deloc la un viitor dincolo de lumea aceasta, totul era în viața de acum. Nu se spune că făcea o folosire greșită a bogățiilor pe care le avea, judecînd omenește, nici că era imoral, însă faptele lui nu puteau trece dincolo de satisfacerea dorinței de a-și mări avuția. Își dărimă grînarele ca să-și păstreze mai în siguranță roadele pe care le avea. Singurul lui gînd era pentru viața aceasta, care i se părea că

nu se va schimba. Era practica necredinței saducheilor; Dumnezeu nu era deloc în gândurile lui. Și citim că „lăcomia de bani este idolatrie“ (Coloseni 3.5), iar Domnul Isus ne spune în Matei 6.19: „Nu vă strângeți comori pe pământ“.

Domnul adaugă la lecția aceasta o concluzie vrednică de toată atenția: „Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.“ Omul acesta bogat își avea eul ca obiect; el spunea: bunurile „mele“, roadele „mele“ și nu se gândea deloc că nu era decît un administrator pentru Dumnezeu și era influențat numai de ceea ce un om natural poate numi înțelepciune și prudență. El dobîndise o independență care îi plăcea, confortabilă, și acum urma să se bucure de ea. Însă Dumnezeu îl numește „nebun“ și îi spune „în noaptea aceasta“, ca răspuns la acei „mulți ani“ despre care vorbea el.

Vedem astfel că pot fi două obiecte înaintea sufletelor oamenilor: eul sau Dumnezeu. Cei care sînt în împărăție spun că Îl au pe Dumnezeu înaintea lor; atunci, ei nu mai au eul ca obiect al lor.

Domnul continuă pilda cu îndemnul de a privi la păsările cerului, de a ne uita la crini; Dumnezeu hrănește pe unii și îngrijește de alții. El știe că noi avem nevoie de astfel de lucruri. Noi trebuie mai întîi să căutăm împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra. Și apoi El

Bogatul fără minte

merge mai departe și spune: „Vindeți tot ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia; căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (Luca 12.33-34).

Dorința de a avea, de o dobîndi, de a stăpîni este unul din principiile care formează viața lumii fără Dumnezeu. Viața și binele pe care le învăța Domnul Isus erau în contradicție cu aceste pofte omenești. El S-a făcut sărac, încît nu avea unde să-Și plece capul. Cînd avea nevoie de un dinar ca să spună ce este scris pe el, cere să I se arate unul. Dar cît de darnic era El! El avea la dispoziție toate resursele din univers, El putea să hrănească mulțimile cu puține pîini și putea să transforme apa în vin, putea să scoată o monedă din mare. În viața de toate zilele a Domnului Isus era o contradicție totală cu ce are pe suflet această lume avară.

Ce lecție necesară pentru noi toți! Chiar mărturisind că nu avem comoara aici, inimile noastre înșelătoare ne pot conduce în așa fel încît să fim prea mult ocupați în primul rînd cu binecuvîntările noastre pămîntești, cu confortul nostru, cu înlesnirea pe care o putem căpăta, și nu cu a deveni „bogați față de Dumnezeu“.

Smochinul neroditor

Luca 13.6-9

Erau unii care L-au întrebat pe Domnul Isus despre galileenii al căror sânge Pilat îl amestecase cu jertfele lor. Din răspunsul pe care-l dă Domnul se vede că cei care au amintit faptul acesta socoteau că cei care au avut de suferit în felul acela trebuie să fi fost mari păcătoși, căci altfel Dumnezeu n-ar fi îngăduit să li se întâmple un rău atît de mare. Dar aceasta este concluzia pe care oamenii sînt totdeauna gata s-o aibă atunci cînd se întâmplă vreo nenorocire; ei gîndesc că cei care au avut parte de un necaz deosebit sînt mai păcătoși, în loc să ia lucrurile ca o înștiințare pentru ei.

Domnul Isus întoarce discuția spre folosul lor individual. El i-a întrebat dacă socoteau că acei galileeni erau „mai păcătoși decît toți ceilalți“, pentru că au suferit astfel de lucruri. Sau cei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloam erau mai păcătoși decît ceilalți oameni? Și El le-a spus: „Nicidecum, ci dacă voi nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel“. Ei trebuiau să privească la ei înșiși; și ei erau tot atît de vinovați. El știa cît de mult îi disprețuiau ei pe galileeni (Ioan 7.41,52) și se mîndreau cu superioritatea lor închipuită. Și ei de asemenea vor pieri, dacă nu se pocăiesc. Și încă mai

Smochinul neroditor

mult, li se dă o descriere corectă a lor înșile, într-o pildă care le vorbește despre sfârșitul lor. Smochinul este un simbol al existenței naționale a lui Israel.

Ei erau comparați cu un smochin de la care erau așteptate fructe — așteptate nu numai o dată, ci timp de trei ani, corespunzând fără îndoială cu punerea lor la probă sub Lege, sub proroci și apoi sub har. Sub Lege, Stăpînul n-a găsit nici o roadă — ei au călcat Legea în întregime; sub proroci, ei n-au vrut să le dea atenție — și El n-a găsit roade; și nici sub har n-a găsit — ei se pregăteau să-L omoare pe Domnul Hristos. Atunci stăpînul a poruncit ca smochinul să fie tăiat.

Totuși harul amîină tăierea aceasta. Îngrijitorul a cerut să mai fie o încercare, deci un al patrulea an. Și știm că Domnul nostru S-a rugat pentru ucigașii Săi, să nu li se țină în seamă păcatul. Și, trimițînd pe apostolii Săi să predice „pocăința și iertarea păcatelor“, ei trebuiau să înceapă lucrul acesta din Ierusalim.

Dar totul a fost în zadar. Domnul Isus a plîns pentru Ierusalim; deseori El a dorit să-i strîngă sub aripile Lui, dar ei n-au vrut. Totuși mai era o încercare: li s-a vestit iertarea păcatelor și Duhul Sfînt a fost trimis pe pămînt ca să convingă lumea de păcat, de dreptate și de judecată (Ioan 16.8-11). Totuși roadele așteptate nu s-au arătat nici acum și Ștefan a trebuit să le spună că păcatele lor rămîn asupra lor: „Oameni tari la cerbice, necircumciși cu

inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; ca părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care dintre proroci nu i-au persecutat părinții voștri? Au omorât pe cei care vesteau mai dinainte venirea Celui Drept, pe care acum voi L-ați dat prins și L-ați omorât, voi, care ați primit Legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o" (Faptele Apostolilor 7.51-53).

Sentința Stăpînului atîrna deasupra poporului vinovat. „Taie-l! De ce să mai cuprindă și pămîntul degeaba?“ Dacă este fără folos, de ce să mai existe? De ce să mai fie aici, ca să împiedice și pe alții? Și chiar de faptul acesta erau vinovați mai-marii lor: ei înșiși nu voiau să intre în împărăție, și împiedicau și pe cei care doreau să intre. Da, și mai mult, apostolul spune că Numele lui Dumnezeu este hulit printre neamuri din pricina lor (Romani 2.24). Judecata, deși mult amînată, a căzut pînă la urmă peste cetatea vinovată și peste poporul vinovat, care altădată era smochinul în via lui Dumnezeu. Israel a dispărut pentru un timp de pe locul mărturiei pentru Dumnezeu.

Același principiu se aplică la biserica de nume ca întreg și fiecăruia în parte. Cui i s-a dat mult i se va cere mult. Slujitorul care cunoaște voia Domnului și nu se pregătește și nu face voia Lui va fi bătut cu multe lovituri (Luca 12.47,48). S-ar putea să auzim aproape aceleași cuvinte ale Domnului: „De ce să mai cuprindă și pămîntul degeaba?“ Se apropie

Smochinul neroditor

timpul cînd „judecata va începe de la casa lui Dumnezeu.“ Fiecare care poartă numele lui Hristos să privească în jur și să înțeleagă judecata lui Dumnezeu care va fi peste biserica de nume și apoi să se întrebe pe sine însuși: Ce roade aduc eu Domnului meu? El a făcut mult pentru mine. Știu ceva despre dragostea Lui, despre moartea Lui pentru mine, despre îndeluga Lui răbdare, despre grija Lui față de mine... Cum răspund eu la toate acestea? Ce roade aduc, ca să fie plăcute înaintea ochilor Lui?

Este cu totul natural ca Dumnezeu să caute roade. „Cine îngrijește de un smochin va mîncă din rodul lui“ (Proverbe 27.18) și de aceea sîntem îndemnați: „să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducînd rod în tot felul de fapte bune și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu“ (Coloseni 1.10).

Oaia pierdută

Matei 18.10-16; Luca 15.4-7

Sîntem ajutați să înțelegem pilda aceasta și celelalte două din Luca 15 (dacă într-adevăr cele trei nu sînt decît o pildă, conform versetului 3), dacă observăm că ele urmează imediat după acuzația fariseilor și cărturarilor care spuneau: „Omul Acesta primește pe păcătoși și mănîncă împreună cu ei.” Da, binecuvîntat să fie Dumnezeu, El primește pe păcătoși, altminteri tu și cu mine n-am fi putut fi mîntuiți; și El mănîncă împreună cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumusețe. Oamenii au fost comparați cu oile, cu mult timp înainte. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53.6). Dar în pildă se discută nu atît de mult despre oaie, cît mai ales despre stăpînul ei, despre cineva care și-a pierdut oaia; el îi cheamă pe prieteni și le spune: „Bucurați-vă împreună cu mine!” Fără îndoială că oaia care fusese pierdută și apoi găsită era acum în condiții fericite, dar un cuvînt nu se spune despre ea; stăpînul ei și bucuria lui sînt pe primul plan.

Ea ne arată de asemenea atenția pe care păstorul

Oaia pierdută

care era stăpînul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o sută, deci ai zice că nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie să fie pierdută. Nu se poate să rămînă un gol în inima Păstorului Celui Bun; oaia a trebuit să fie căutată și a fost căutată pînă ce a fost găsită. Nici chiar pentru o clipă nu putea fi îngăduit un astfel de gînd, că ea ar fi pierdută pentru totdeauna și niciodată nu va fi găsită. „Oile Mele în veci nu vor pieri“, spunea Domnul nostru. Nu, nici una măcar!

Da, cum am mai spus, păstorul este proeminent: dragostea lui, căutarea lui, bucuria lui. Și interpretarea este simplă și lipsită de posibilitatea de a se greși: va fi bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăiește, mai mult decît pentru nouăzeci și nouă de oameni drepti.

Este și un alt cuvînt care ne cere atenție: oaia era pierdută. Cît de mult se cuprinde în acest singur cuvînt: pierdut! Domnul Isus spunea că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui și cu Scriptura în mîini era descris ca pierdut. Și dacă lucrul acesta este adevărat cu Israel, desigur a fost și este adevărat cu toți cei fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Totuși acesta este ultimul adevăr pe care omul îl primește cu privire la sine însuși. Mulți pot să vadă și să înțeleagă că nu sînt ei chiar așa cum ar trebui să fie; dar gîndesc că este loc pentru îmbunătățire și este nevoie doar să schimbe o nouă

foaie în viață. Dar este atît de înjositor să ți se spună că ești un păcătos pierdut și că ai nevoie de un Mîntuitor atotputernic! Și a spune ceva care să micșoreze din starea aceasta de „pierdut“ nu poate duce decît la înșelarea sufletelor.

Și într-adevăr, nu s-au rătăcit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adîncimi ale degradării, la cele mai neînchipuite fapte de infidelitate, la toate perversitățile imaginației păcătoase. Nici un alt cuvînt nu va arăta starea lor ca oameni naturali și toate căile lor greșite, ca acest cuvînt „pierduți“.

Și este nevoie de cineva care să-i caute. Păstorul Cel Bun din pilda noastră „s-a dus“ după oaia pierdută. O evanghelie profesională rece (dacă o putem numi așa) poate socoti că tot ce este necesar este să strigi după oaia pierdută, să-i spui că rătăcește și s-o îndemni la fapte bune acolo unde este, cu nădejdea zadarnică de a ajunge pînă la urmă unde trebuie.

Nu așa este cu Păstorul Cel Bun, El „S-a dus“ după oaia pierdută pînă ce a găsit-o. Și chiar atunci, nu se încrede în puterile ei ca să-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Săi și o aduce acasă, bucurîndu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea să facă restul. Nu, el o aduce, și nu la celelalte nouăzeci și nouă, ci chiar acasă, în siguranță deplină; apoi cheamă pe vecini să se bucure împreună cu ei de oaia care fusese pierdută.

Dar veți zice că Domnul nostru, în aplicarea pe

Oaia pierdută

care o face, spune că este bucurie în ceruri pentru orice păcătos care se pocăiește. Dacă ce am spus mai înainte este adevărat, unde are loc pocăința? Va fi în mod hotărît totdeauna pocăința, căci bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. În pildă, așa cum am văzut, ni se spune ce a făcut cel care și-a pierdut oaia și bucuria lui cînd a găsit-o.

Dar care sînt cei nouăzeci și nouă de oameni drepti care n-au nevoie de pocăință? Scriptura este foarte clară, că în ei înșiși nu se găsește nici unul drept, nici unul măcar. Dar au fost și sînt mulți care se consideră pe ei înșiși așa și socotesc că nu au nevoie de pocăință. Așa erau cei care au adus Domnului acuzația care a făcut să se spună pilda aceasta: „Omul Acesta primește pe păcătoși și mănîncă împreună cu ei.” Găsim expresii asemănătoare și în alte părți, de exemplu „cel sănătos nu are nevoie de doctor”. Nu înseamnă că ar fi vreunul care să nu aibă nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, că așa ar fi, și de aceea așa sînt tratați. Cel bolnav prețuiește tratamentul doctorului și cel pierdut are nevoie de un Mîntuitor.

Cuvintele pildei acesteia sînt puțin diferite în Matei față de cele din Luca 15. În Matei, un copilaș era în mijloc și Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit să mîntuiască ce era pierdut.” Aici lipsesc cuvintele „să caute” care se găsesc în Luca. Un copilaș nu s-a avîntat în păcat ca un adult, totuși el a moștenit păcatul și are nevoie de mîntuire. Dom-

nul Isus a murit pentru a mîntui pe copilași, iar îngerii lor sînt în ceruri, privind fața Tatălui. Această ne face să dăm mai multă atenție copilașilor și să-i învățăm să-L iubească pe Mîntuitorul.

Banul pierdut

Luca 15.8-10

Cel păcătos este comparat aici cu o monedă de argint (drahmă), care are un preț prea mare ca să rămână pierdută, o lumină trebuie aprinsă și căutarea continuă pînă ce se găsește banul pierdut. Dar, aici, ca și în pilda oii pierdute, moneda de argint nu este pe primul plan; femeia care a pierdut drachma rămîne proeminentă. Căutarea este a ei și bucuria este a ei. „Bucurați-vă împreună cu mine“ spune ea, „căci am găsit drachma pe care o pierdusem“.

Banul pierdut este neînsuflețit și imaginea aceasta este foarte potrivită ca să arate ce înseamnă un păcătos pierdut. Fiecare suflet omenesc este acoperit cu praful păcatului și ascuns în întunericul lumii.

Am fi dorit să nu fie nici o aluzie la biserica de nume în pilda aceasta, totuși banul a fost pierdut „în casă“; și fără îndoială, sînt unii pierduți ascunși în vreun colț al bisericii de nume. Dar nu trebuie să rămână pierduți! Lumina trebuie să fie aprinsă și casa măturată.

Și desigur, unii din cei care sînt ai lui Dumnezeu sînt ascunși în întunericul acesta. Dar ce lucrare! O lumină trebuie adusă acolo unde totul ar fi trebuit

să fi fost luminat, iar casa trebuie măturată. Mult praf s-a adunat în casa aceasta frumos înălțată la începutul cărții Faptele Apostolilor — o casă în care fiecare ar fi trebuit să fie în siguranță și ar fi trebuit să fie un ornament. Dar acum, acesta este locul unde o monedă de argint poate fi pierdută. Cît adevăr în imaginea aceasta!

Lampa este mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu, care este folosit de Duhul lui Dumnezeu. Și lampa aceasta este aprinsă. Dar nu numai atît. Casa este măturată și banul este căutat cu atenție; este o dragoste care înlătură piedicile.

Păstorul este imaginea Fiului Omului care a venit să caute ce era pierdut și tatăl arată relația în care Dumnezeu Se descoperă pe Sine Însuși. Iar femeia care caută banul pierdut arată lucrarea Duhului Sfînt, lucrarea care se face nu numai în om, individual, ci și în Biserică și prin ea.

În cazul oii pierdute, bucuria se spune că este „în ceruri”; aici, ea este „înaintea îngerilor lui Dumnezeu”. Rînduiala trebuie menținută în casă, „din cauza îngerilor” (1 Corinteni 11.10).

Unul care este smuls din împărăția lui Satan sau din casa cea mare a mărturiei fără viață și strămutat în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu va fi spre lauda și slava Sa în veșnicie. Dar trebuie să fie bucurie acum — bucurie aici pe pămînt, tot așa cum este și în prezența îngerilor lui Dumnezeu.

Fiul risipitor

Luca 15.11-32

Pilda este atît de bogată și atît de minunată încît eviți să adaugi ceva la ea, comentînd-o prea mult; poate doar s-o admiri. Ce imagine a unuiia care înlătură tot ce i se pare o constrîngere! Pleacă departe de tatăl său, foarte departe, ca acolo să-și poată permite tot felul de fapte rele, neîmpiedicat de nimeni. Dar Dumnezeu știe cum să aducă înapoi pe cei ce-L părăsesc: fiul risipitor începe să fie în nevoie. Și unde sînt cei împreună cu care își cheltuiesc averea? N-a întîlnit decît o lume rece, care nu avea nimic de oferit. Dar fiul risipitor rămîne tot departe de tatăl. Încearcă să-și cîștige existența și astfel devine păzitor la porci, dar nici aici n-a putut găsi ceva care să-l satisfacă. Ar fi mîncat chiar și mîncarea porcilor, dar nu avea voie: nimeni nu-i dădea roșcove.

Toate acestea trebuiau să se întîmple, căci în felul acesta Dumnezeu îl aduce pe om la capătul resurselor lui, ca să-și poată îndrepta ochii spre cer.

Și atunci citim expresia aceasta demnă de toată atenția: „și-a venit în fire“. Ce anume — cine a fost el în tot acest timp? Unul care a cheltuit totul nebunește, un risipitor. Dar acum își amintește de casa tatălui său, de robii lui și cît de bine erau ei

hrăniți — iar el pierrea de foame, în depărtare.

Cîte persoane ajung aici! Unul încearcă onoarea din partea lumii, un altul bogățiile ei, un altul plăcerile ei. Dar toate acestea îl lasă pe om să moară de foame. Și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că este așa, pentru ca în felul acesta omul să se poată îndrepta spre El.

Fiul risipitor s-a hotărît să se ducă la tatăl său, să-și mărturisească păcatul, să-i spună că nu este vrednic să fie numit fiul lui și să-i ceară să fie făcut slugă. Așa ar fi fost potrivit și drept din punctul de vedere al risipitorului; dar, așa cum vom vedea, altfel erau gândurile tatălui. Și el pornește.

Cînd era încă departe pe drum, tatăl lui l-a zărit, a alergat, a căzut pe gîtul lui și l-a sărutat. Ce primire pentru un astfel de păcătos! Totul era pe măsura a ceea ce tatăl era și potrivit cu dragostea sa pentru fiul său.

Desigur, mărturisirea păcatului vine ca acțiune potrivită cu dreptatea, însă este de notat că mărturisirea aceasta n-a venit decît după sărutul tatălui — și nici recunoașterea nevredniciei lui de a mai fi numit fiu n-a produs sărutul. Primirea care i s-a făcut l-a oprit pe cel întors acasă să ceară să fie făcut un rob. Într-adevăr, tatăl spunea: „fiul meu!“ Și a spus robilor săi să aducă haina cea mai bună (Zaharia 3.4), un inel (2 Corinteni 11.2) și încălțăminte (Efeseni 6.15): el trebuia să fie îmbrăcat ca un fiu. Și vițelul cel îngrășat trebuie să fie tăiat: el

Fiul risipitor

trebuie să fie tratat ca un fiu.

Și au început să se înveselească: ei, tatăl primind pe fiul său sănătos și în siguranță, și fiul său primit într-un fel pînă la care nu puteau ajunge gîndurile lui pline de temeri cînd era în drum spre casă.

Și ce ne spune imaginea aceasta? Cum primește Dumnezeu pe păcătoși și cum Se bucură de ei. De-am putea înțelege mai bine „primirea“ noastră de către Dumnezeu oricărui har! Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește. Ce îndemn este acesta pentru cei sfioși, care se gîndesc să fie în casă doar lîngă ușă, mulțumiți să fie în părtășie cu robii, numai să fie înăuntru! Da, așa este cînd oamenii se dau după gîndurile lor, și nu ale Tatălui. El ne primește potrivit inimii Sale, care și-a găsit deplina satisfacție în Persoana și în lucrarea de la cruce a Domnului Isus Hristos, în Numele Căruia sîntem primiți de Dumnezeu, făcuți copii ai Lui.

Dar să nu-l uităm pe fratele mai mare — cel care se socotește singur un om drept, care niciodată n-a greșit, dar care nu poate înțelege ce este harul. Și deși tatăl lui se duce și îl invită înăuntru, el nu vrea să ia parte la bucuria pe care numai harul o poate da.

Mai mult, el îi reproșează tatălui că lui nu i-a dat nici măcar un ied, nu un vițel îngrășat. Dar trebuie notat, el nu spune „ca să ne bucurăm împreună“, ci „ca să mă înveslesc cu prietenii mei.“ Să se bucure

împreună cu tatăl său, nu era în gândurile lui; el avea prieteni asemenea lui.

Tatăl îi spune că el era totdeauna cu el — și nu era tatăl mai bun decît toți prietenii lui, la care se gîndea el? Și tot ce avea tatăl era al lui. Era cazul să se alăture bucuriei pentru unul care a fost mort și acum era viu.

A fost o greutate pentru mulți să știe pe cine l-ar putea reprezenta fiul cel mai mare, mai ales din cauza spuselor tatălui: „tot ce am este al tău“. Aceasta este o ilustrare a faptului că o pildă nu poate fi interpretată în toate amănuntele ei. Asemănarea este cu amîndoi fiii. Unul cere „partea care i se cuvine din avere“ și citim că tatăl le-a împărțit la amîndoi averea și că cel tînăr, luîndu-și partea, ce a rămas trebuia să revină fiului celui mare. Aceasta explică pe deplin expresia „tot ce am este al tău“.

Foarte probabil, fiul cel mai mare reprezintă pe cărturari și pe farisei sau pe toți aceia care gravitează în mediile celor credincioși, plini de propria lor neprihănire. Ei au fost cei care au obiectat Domnului că primește pe păcătoși. Da, El îi primea. Și cele trei pilde, ca una singură în Luca 15, arată cum îi primește Dumnezeu și cum era bucurie în primirea lor, pe care cei care se socoteau singuri oameni drepti nu puteau s-o înțeleagă și la care ei nu vroiau să participe.

Cuvintele acestea sînt foarte semnificative: „Nu

Fiul risipitor

voia să intre în casă“. Cînd Domnul nostru era pe pămînt, predicînd împărăția, ei n-au vrut să intre în ea și au împiedicat și pe cei care ar fi vrut. Și după ce El a înviat, alte chemări le-au fost făcute, mereu și mereu, dar cea mai mare parte dintre ele fără rezultat: ei n-au vrut să intre înăuntru. Și nu sînt și acum astfel de oameni care se socotesc singuri oameni drepti, continuîndu-și ritualurile lor religioase, dar neînțelegînd și neavînd inimă pentru felul în care Dumnezeu primește pe păcătoși, în harul Său, sau cum restaurează El pe un copil al Său după rătăcirea pe căi străine? Dumnezeu să le deschidă ochii, să-și vadă trista lor înșelare.

Administratorul necredincios

Luca 16.1-13

Dintre toate pildele, îndeosebi aceasta a fost socotită mai dificilă în interpretare, din cauza aparentei laude a unei purtări necinstite. Dar sperăm că o cercetare cu grijă a amănuntelor ei ne va face să înlăturăm în mare măsură dificultatea și ne va ajuta să ajungem la gândul pe care ea vrea să-l exprime.

În general, omul este un administrator al lui Dumnezeu, iar într-un sens mai restrâns Israel a fost administratorul lui Dumnezeu, deoarece lui i s-au dat Legea, făgăduințele, legămintele, închinarea etc. Dar Israel a risipit bunurile care i s-au dat și a coborât la nivelul celorlalte națiuni. Și omul privit ca administrator s-a dovedit în întregime necredincios. El își folosește mintea, talentele, energia, relațiile (toate primite prin bunăvoința lui Dumnezeu), nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru păcat. Toată viața omului este întinată de păcat. În situația aceasta, omul își zice: „Să sap nu pot; să cerșesc mi-e rușine“; nu vrea să ia locul unui pierdut, incapabil, păcătos, în totul dependent de Dumnezeu. Și atunci administratorul sacrifică prezentul în vederea viitorului. Cu bunurile stăpînului, el se poartă foarte darnic față de datornici, reduce

Administratorul necredincios

datoria celor cu care vroia să se împrietenească pentru viitor.

Comportarea lui necinstită nu este privită cu ușurință; el este numit un administrator nedrept. Și nu necinstea, ci prudența lui a fost apreciată de stăpîn. Trebuie notat că, în pildă, nu Domnul este cel care găsește ceva bun în atitudinea administratorului nedrept, ci stăpînul — „un oarecare om bogat“. El a recunoscut că administratorul a acționat „cu înțelepciune“ sau „prudent“, căutînd să-și facă prieteni pentru timpul cînd nu va mai fi în slujbă. Și într-adevăr, învățătura pildei este să sacrifici prezentul pentru asigurarea viitorului. În sensul acesta, „fiii veacului acestuia, față de generația lor, sînt mai înțelepți decît fiii luminii“.

Este o cursă pentru oameni să sacrifice viitorul pentru prezent. Viitorul trebuie să stăpînească și acțiunile noastre prezente. Nu putem umbla drept ca ucenici ai Domnului Hristos, decît fiind conștienți de ceea ce va fi: privind nu înapoi, ci înainte. Înțelepciunea administratorului era că privea la viitor. Să folosim și noi toate, conștienți că toate aparțin Domnului.

Este de observat că Domnul dă aici un nume deosebit de rău lucrurilor pe care omul le dorește foarte mult: banii, proprietatea sînt numite „mamona nedreptății“ (bogățiile nedrepte). Apostolul Pavel socotea tot ce are preț înaintea oamenilor, chiar și lucrurile religioase, ca pe un

gunoi. Cine ar putea spune că a lepăda gunoiul ar fi un mare sacrificiu? În cazul apostolului era o înțelepciune cerească, al cărei izvor era dragostea lui pentru Hristos, Cel care l-a iubit mai întâi pe el.

Dar se poate ca lucrurile care țin în sclavie pe oameni să fie schimbate, câștigînd bogății pentru cer. Domnul explică pilda aceasta, spunînd: „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte (mamonei nedreptății), pentru ca atunci cînd veți termina cu toate, să fiți primiți în corturile veșnice“. O altă dificultate ni se prezintă cu privire la acești „ei“ (prieteni) despre care se spune aici. Dar s-a observat de mulți ca un obicei al evanghelistului Luca de a folosi unele cuvinte sau expresii în felul acesta, în care sensul este pasiv sau impersonal. Numai Dumnezeu primește în ceruri, nimeni nu are dreptul să primească acolo. Este același fel de a prezenta lucrurile cînd ni se spune: „strîngeți-vă comori în cer“ sau „cel care dă săracului împrumut pe Dumnezeu“ etc. Unii interpretează „să vă primească“ în sensul de întîmpinare, ilustrînd în corturile veșnice o stare conștientă a celor credincioși.

Apoi urmează precizarea că cine este credincios sau necredincios în lucrurile mici, va fi tot așa și în lucrurile mari. Lucrurile mici pun deseori la probă situația noastră reală. Și „dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?“ Adică cine va încredința unui

Administratorul necredincios

creștin o misiune spirituală, când el nu a fost credincios în lucrurile materiale? Astfel, supraveghetorul „trebuie să aibă o bună mărturie din partea celor de afară“ (1 Timotei 3.7).

„Și dacă n-ați fost credincioși în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru?“ Fiind credincioși, se presupune că n-am avea posesiuni pămîntești (ci numai le-am menține ca niște administratori) și de aceea bunurile acestea sînt numite „bunurile altuia“. Și dacă nu sîntem credincioși în lucrurile acestea temporare, nu putem înțelege nici lucrurile cerești, care ne aparțin. Toată viața creștină în sensul Scripturii este, aici pe pămînt, o lucrare pentru un Altul, adică pentru Hristos. Creștinul trebuie să privească timpul, banii, abilitățile, proprietatea ca bunuri ale Stăpînului său și datoria lui este să slujească Stăpînului cu credincioșie. De fapt ar trebui să fie ușor să fii generos cu bunurile altuia. Socotește bunurile tale ca fiind ale lui Hristos și atunci vei primi lumina de a le administra în mod înțelept. Și este de observat că cine urmărește să fie bogat nu poate sluji lui Hristos.

Pilda este rezumată prin imposibilitatea de a sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea să folosim ce avem, nu căutînd avantaje de moment în lumea aceasta, ci adunînd comori în ceruri, unde nu le mănîncă molia și nu le roade rugina.

Se vede de asemenea că pilda aceasta nu este adresată celor necredincioși, ci ea a fost adresată

ucenicilor, fiind o chemare la credincioșie și devotament — urmînd într-adevăr exemplul Aceluia care S-a golit de Sine Însuși și a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți. Ce semănăm, aceea vom și secera (2 Corinteni 9.6) și s-ar putea ca unii dintre noi să nu avem aici măsura de binecuvîntări cerești care ar fi în mod natural partea noastră, pentru că nu am fi buni administratori în lucrurile pămîntești. Nu avem „ce este al nostru“ pentru că nu folosim cum ar vrea Dumnezeu lucrurile încredințate în grija noastră ca administratori. Domnul să ne facă să-I fim mai credincioși, cheltuind și cheltuindu-ne pe noi înșine pentru El.

Bogatul și Lazăr

Luca 16.19-31

Pilda aceasta a fost discutată mai mult decât altele. Unii au socotit că n-ar fi o pildă, ci o istorisire adevărată. Ea este însă o pildă cu privire la cei care și-au pecetluit soarta, lepădînd pe Domnul Hristos.

Care să-i fie înțelesul? Nu se spune deloc despre bogat că ar fi fost un om rău, și nici despre Lazăr că ar fi fost un om drept. Unul este un om bogat care se îmbrăca asemenea unui împărat și trăia bine; inima lui era aici pe pămînt, unde-i era și comoara, iar Dumnezeu nu era prezent în viața lui. Celălalt era un cerșetor aparent lipsit de ajutor, căci fusese „aruncat“ la poarta bogatului și era plin de bube, pe care i le lingeau cîinii. Ar fi dorit el să fie hrănit cu fărîmiturile care cădeau de la masa bogatului, dar ce ar fi vrut el nu i se dădea, nu se spune că bogatul ar fi avut grijă în vreun fel de nevoile lui. Sărăcia cumplită și boala lui Lazăr nu-l făceau un om drept, și tot așa averea omului bogat nu-l făcea numaidecît păcătos.

Lazăr este numele grecesc pentru Eleazar și înseamnă „cel pe care Dumnezeu l-a ajutat“.

Deși cele de mai sus arată clar că bogatul nu-l iubea pe săracul cerșetor „ca pe sine însuși“ așa cum cerea Legea, totuși în conversația dintre bogat și

Avraam, nu este învinuit că ar fi călcat Legea, ci simplu, că el a primit în viață cele bune iar acum este în chinuri, iar cel care primise cele rele, acum este mîngîiat. De aici unii au încercat să scoată un fel de doctrină a unei viitoare „compensări” pentru cei care sînt săraci și cu totul lipsiți în viața aceasta, deși nu există o astfel de doctrină în Scriptură.

Sînt multe texte în Scriptură care ne pun înaintea clar temeiurile pe care stau viitoarea fericire sau nenorocire a oamenilor. „Cine va crede va fi mîntuit și cine nu va crede va fi condamnat”. „Toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății” (Ioan 5.28,29). De asemenea citim în Apocalipsa 20 că cei morți necredincioși vor fi judecați după cele scrise în cărți, după faptele lor. Atunci păcatele lor vor fi aduse la lumină înaintea marelui scaun de domnie alb. Aceasta nu se spune în pildă; și nu Avraam este Judecătorul.

Este clar că această pildă nu intenționează să ne învețe temeiurile destinului nostru veșnic. Ea ne învață că bogățiile nu vor mai fi văzute ca o binecuvîntare sigură a lui Dumnezeu, nici sărăcia ca lipsă de binecuvîntare; căci omul bogat s-a dus într-un loc de chin și cel sărac într-un loc de binecuvîntare.

Dar cineva poate întreba: Era nevoie de o pildă care să ne învețe acest lucru? Da, căci dacă privim

Bogatul și Lazăr

în Vechiul Testament aflăm multe în legătură cu binecuvîntările pămîntești. „El are în casă bogăție și belșug“ (Psalmul 112.3). Și psalmistul nu văzuse niciodată pe urmașii celui drept cerșindu-și pîinea. Prosperitatea, belșugul erau deci o dovadă a favorii lui Dumnezeu. Cînd Domnul Isus a spus că era mai ușor pentru o cămilă să intre prin urechea acului, decît un bogat să intre în împărăție, chiar și ucenicii au rămas mirați și L-au întrebat: „Atunci cine poate fi mîntuit?“

Era un lucru nou atunci pentru un om bogat să privească la bogățiile lui ca la o piedică, și nu ca la un ajutor sau o binecuvîntare necesară. Acel tînăr care ținuse Legea, despre care se spune că „Isus l-a privit și l-a iubit“, cînd i s-a spus să vîndă tot ce avea și să dea la săraci și după aceea să vină să-L urmeze pe Hristos, a plecat plin de întristare pentru că avea mari bogății.

Aceasta de asemenea se armonizează cu înștiințările care sînt atît de des date celor bogați. „Vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit mîngîierea!“ (Luca 6.24). „Și voi, bogaților, plîngeți și strigați din cauza nenorocirilor care vin peste voi!... V-ați strîns comori în zilele din urmă! (Iacov 5.1-3). „Poruncește celor bogați în veacul de acum să nu se îngîmfe și să nu-și pună încrederea în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele“ (1 Timotei 6.17).

Atunci desigur era o lecție importantă care trebuia învățată, că bogățiile nu mai erau o indicație că cei care le aveau erau în mod special sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, gînd care era corect în dispensația dinainte. Acum celor săraci li se vestește evanghelia, iar cei bogați sînt lăsați cu mîinile goale. Da, și omul bogat poate (ca în pilda bogatului fără minte) să fie chemat deodată să părăsească bogățiile lui. Și, așa cum este cazul aici, el poate ajunge în chin în starea viitoare. Se poate închipui un caz mai trist ca un bogat, un om moral, mîndru cu bogățiile lui și încrezîndu-se în moralitatea lui, să fie chemat deodată într-un loc de chin?

Pilda ne învață clar despre starea viitoare. Bogatul a murit, a fost îngropat și în locuința morților (în Hades) și-a ridicat ochii. Deși murise și fusese îngropat, el încă trăia, recunoștea, își aducea aminte, simțea, dorea, vorbea. Este viață după moarte pentru cei mîntuiți, dar este și o existență după moarte pentru cei care vor fi în chinuri. Dincolo de mormînt avem lucrurile în adevărata lor lumină. După moarte, bogatul n-a încetat să existe: era în chinuri, deși trupul lui era în mormînt și avea parte de chinuri înainte de judecata finală care așteaptă pe cei necredincioși.

O mare prăpastie era de asemenea statornicită, încît nimeni nu putea trece de la Avraam la omul bogat. Deși cu trupul în mormînt, bogatul cere apă,

Bogatul și Lazăr

dar nu primește nici un ajutor, nici chiar favoarea degetului muiat în apă, ca să-i răcorească limba uscată de văpaia în care se afla. Cît de înspăimîntător! Desigur, o astfel de imagine nu este lăsată de Domnul Isus ca să înfricoșeze sentimentele cititorului. Trebuie știut însă clar că precizarea locului nostru veșnic este făcută aici pe pămînt și realizată imediat după moarte.

Pilda aceasta ne descoperă un fapt, că este un loc de chin veșnic pentru cel rău, tot așa cum este un loc de binecuvîntare veșnică pentru cel răscum-părat. „Sînul lui Avraam“ era o figură potrivită gîndurilor evreiești pentru cel mai bun loc din lume. Și nu este nici o posibilitate de a trece dintr-un loc în altul, așa cum universalistii ar vrea să învețe. De ar ține seama oamenii de înștiințările acestei revelații și ar primi harul care le este oferit acum fără nici o plată și în felul acesta să scape de mînia care va veni!

Este aici și o altă lecție. Cînd bogatul aude că soarta lui este pecetluită, ajunge neliniștit pentru cei cinci frați ai săi, dorind ca ei să fie înștiințați ca nu cumva să vină și ei în locul de chin. Cînd trăia pe pămînt, el le dăduse un exemplu rău de nesocotire a lui Dumnezeu. N-ar vrea Avraam să trimită pe Lazăr în casa tatălui său cu o înștiințare solemnă? Sigur că ei vor asculta pe unul care a înviat dintre cei morți.

Avraam răspunde că aceasta ar fi fără folos.

„Dacă nu ascultă pe Moise și pe Proroci, nu vor fi înduplecați nici chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți“. Și hotărît, Avraam avea dreptate. Gîndiți-vă numai dacă ar apărea un astfel de om pe pămînt, cine l-ar crede că într-adevăr ar veni dintre cei morți? Toți ar spune că este un înșelător.

Fariseii nu urmau Legea și Prorocii, așa că nu erau mai buni decît frații bogatului. Ei mărturiseau că există viață viitoare și judecată, totuși urmăreau să fie bogați pe acest pămînt, la fel ca cel bogat din pildă.

Este arătat apoi un alt principiu. Fie că era vorba de Moise sau de proroci, oamenii erau chemați să asculte doar de Cuvîntul lui Dumnezeu. Și nu există convingeri temeinice decît cele date de acest Cuvînt. Moise și prorocii erau cei trimiși și dacă oamenii nu vor să primească ce le spune Dumnezeu prin ei, nu este altă nădejde pentru oameni. Chiar mărturia învierii Domnului Isus Însuși a întîmpinat aceeași necredință ca cea care se arătase în timpul cînd trăia pe pămînt. Iar dacă Lazăr din Betania a fost înviat, mai-marii preoților în loc să recunoască în faptul acesta puterea lui Isus, căutau să-l omoare și pe Lazăr și pe Domnul Isus. Domnul spunea iudeilor care pretindeau că se încred în Moise: „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine“ (Ioan 5.46). Și nu există mîngîiere în lumea cealaltă, dacă mărturia Cuvîntului nu-și face lucrarea în conștiința omului

Bogatul și Lazăr

în lumea aceasta. Atitudinea față de Dumnezeu și față de Cuvîntul Său în viața aceasta nu poate fi schimbată dincolo de mormînt.

Vedem astfel cît de plină de învățăminte este pilda aceasta. Cît de mare este schimbarea care are loc dintr-o viață înlesnită și plină de lux pe acest pămînt, într-un chin veșnic — în timp ce cel sărac în viața aceasta poate intra în bucuria veșniciei! Unii spun că acesta este doar un fel de a vorbi. Și dacă ar fi așa, pentru ce este felul acesta de a vorbi? Pentru că va fi viață după moarte, atît pentru cel drept, cît și pentru cel rău. Acolo soarta lor va fi pecetluită, și pecetluită pentru veșnicie. În loc să critice și să pună întrebări, oamenii mai bine ar ține seama de înștiințări și s-ar încrede în harul lui Dumnezeu, atît de simplu vestit astăzi, și atunci în mod sigur se vor găsi alături de cei care au crezut pe Moise și pe proroci, pe Domnul Isus Însuși și pe cei pe care El i-a trimis. Dar dacă întorc spatele unui astfel de har, chiar dacă este vestit de un om cu totul neînsemnat, să fie siguri că dacă stăruie în această neprimire, situația lor devine cu totul fără nădejde, căci ei n-ar crede chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți. Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu este lepădat, nu mai există nădejde pentru veșnicie.

Judecătorul nedrept

Luca 18.2-8

Contextul ne spune că pilda aceasta a fost dată cu intenția de a arăta că trebuie să te rogi neîncetat și să nu obosești. Și aceasta este o lecție importantă, căci este o semnificație deosebită în cuvîntul acesta: totdeauna. Cineva se poate ruga și poate fi în pace cînd lucrurile se desfășoară liniștit și ușor, dar poate fi cu totul neliniștit cînd se ivesc necazuri — atunci cade de oboseală. Alții sînt prea înclinați să negligeze rugăciunea cînd toate par liniștite, ușoare; ei devin indiferenți și nepăsători, dar sînt treziți să se roage atunci cînd apar necazuri. Pilda aceasta a fost spusă ca să ne rugăm totdeauna și să nu obosim.

Pilda se remarcă prin contrast, și nu prin exemplu. Un judecător nedrept, unul care nu se teme de Dumnezeu și nu respectă pe aproapele său va asculta pe o văduvă săracă, numai să nu mai fie deranjat de cererile ei repetate. Și apoi vine concluzia: dacă un judecător nedrept poate fi în felul acesta mișcat, de ce n-am aștepta să fim ascultați de un Dumnezeu drept și plin de îndurare? El va răzbuna pe ai Săi în curînd, deși zăbovește față de ei.

Dar cine sînt cei „aleși”? Israel a fost din vechime poporul ales al lui Dumnezeu (Isaia 44.1), apoi sînt

Judecătorul nedrept

cei aleși ai lui Dumnezeu pentru viața veșnică, așa cum este arătat clar în Romani 8, Coloseni 3.12, 2 Timotei 2.10, Tit 1.1. Și aceasta face contrastul și mai puternic. Nu era nici o legătură de rudenie între văduvă și judecătorul nedrept, și totuși ea a obținut ce a cerut. Dar Dumnezeu a ales pe cei ai Săi, i-a adus într-o relație deosebită cu Sine Însuși; cu cât mai mult atunci nu va auzi El și nu va răspunde El la strigătele lor? În Romani 8 apostolul întreabă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strîmtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie?... În toate acestea, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit“. Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Deci înțelegem că Dumnezeu iubește pe cei pe care i-a ales și El va răspunde celor pe care-i iubește și le va răsplăti „răbdarea“ la timpul său.

Nu ne îndoim totuși că „cei aleși“ din pildă se referă în primul rînd la Israel, la care se referă și cuvintele care urmează: „Cînd va veni Fiul Omului, va găsi El oare credință pe pămînt?“ Aici, Domnul nostru Se referă la poporul Său pămîntesc; biserica va fi răpită, dar poporul Său ales va fi încă pe pămînt. Îi va găsi El arătînd credință în Dumnezeul lor și îi va găsi în pace? Sau mai degrabă ei vor plînge în necazurile lor, atunci cînd Mesia Se va arăta? Multe texte arată încercările prin care va trece poporul lui Dumnezeu în acel timp (Zaharia

12.10) și numai cei care prin credință vor primi un duh de rugăciune potrivit învățaturii pildei acesteia vor fi în pace. Câtă putere vor avea atunci cuvintele acestea: „Nu va răzbuna Dumnezeu pe aleșii Săi care strigă zi și noapte către El?”

„Pînă cînd, Doamne?” va fi unul din strigătele lor amare (Psalmul 74.10). Deși El zăbovește, „îi va răzbuna îndată.” Deși judecăți aspre așteaptă pe cei necredincioși din Israel, rămășița credincioasă lui Dumnezeu va fi ascultată și răzbunată.

Și tot atît de sigur El ne ascultă și pe noi. Pilda vorbește despre o văduvă și în Orient nimeni nu era mai fără nădejde și mai lipsit ca o văduvă. Aceasta ne amintește un cuvînt al Domnului: „Vor veni zile cînd Mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti” (Matei 9.15). Ea are de asemenea un acuzator și tot așa noi avem un potrivnic viclean și periculos. De aceea să ne rugăm totdeauna și să nu ne lăsăm, căci avem de partea noastră pe Cel care ne scoate din toate necazurile noastre și care este mai grabnic să ne răspundă decît sîntem noi să-I cerem și care ne îndeamnă să ne deschidem larg gura, ca El să ne-o umple.

Vameşul şi fariseul

Luca 18.10-14

Ni se spune cu ce ocazie s-a dat pilda aceasta. Ea s-a spus „pentru unii care se încredeau în ei înşişi că sînt drepti şi dispreţuiau pe ceilalţi.“

Rugăciunea fariseului este plină de „eu“. Spune ce are el şi ce a făcut el. Îi mulţumea lui Dumnezeu, este adevărat; dar nici un cuvînt despre ce a făcut Dumnezeu pentru el. Într-adevăr, nici un cuvînt că ar fi simţit nevoia ca Dumnezeu să facă vreun lucru pentru el. Nu, el se ruga „în sine“ (sau: către sine).

Vameşul, dimpotrivă, nu avea nici un cuvînt de spus în favoarea sa; el simţea ce era. Sta deoparte, nu era vrednic nici să privească spre cer, ci se bătea în piept, mărturisind că era un păcătos şi cerea îndurare.

Rezultatul a fost că mai degrabă vameşul s-a dus acasă îndreptăţit, decît fariseul. Învăţătura nu este în primul rînd calea mîntuirii, totuşi cel păcătos şi-a luat adevăratul lui loc şi s-a dus acasă îndreptăţit. Fiind vorba de cei care se justifică pe ei înşişi şi dispreţuiesc pe alţii, Domnul Isus spune drept încheiere: „Oricine se înalţă va fi smerit; şi oricine se smereşte va fi înălţat.“ Acestea erau şi sînt şi acum principiile împărăţiei lui Dumnezeu. Amîndouă stările sînt portretizate viu atît în cel dintîi Adam,

care s-a înălţat pe sine însuşi şi a căzut, cît şi în Domnul nostru, care S-a smerit pe Sine Însuşi şi a fost înălţat.

Un păcătos nu trebuie acum să apeleze la Dumnezeu cu gîndul ca să-L mişte şi să-L facă să fie îndurător. Dumnezeu vrea să fie plin de îndurare şi a trimis pe slujitorii Săi, rugînd pe oameni să se împace cu Dumnezeu şi să primească o mîntuire deplină şi fără plată. De altă parte, răscumpărarea a fost împlinită şi un creştin este adus într-o asocieri foarte apropiată cu Hristos şi este îndemnat să vină cu îndrăzneală la scaunul harului. Şi el trebuie să ia locul pe care Dumnezeu i l-a dat, ca un fiu şi ca un sfînt, să nu fie mulţumit să se socotească mereu ca un „păcătos mizerabil“. Adevărat, el este ca un datornic faţă de îndurarea arătată lui în tot timpul vieţii lui şi nicidecum el nu poate vorbi ca fariseul despre faptele lui. „Deşi nu sînt nimic“ este adevăratul limbaj al unui creştin; şi el are ca exemplu pe Hristos, care S-a smerit şi S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi, iar acum este înălţat în măreţia cerurilor (Filipeni 2.5-11).

Cît de dornici sîntem după o bună reputaţie! Hotărît, mulţi dintre noi trebuie încă să aşteptăm să ne socotim pe noi înşine ca nimic şi să ne smerim. Dar cel care se smereşte va fi înălţat.

Lucrătorii în vie

Matei 20.1-16

În pilda aceasta este un verset care o explică: „Nu pot să fac ce vreau cu ce este al meu?” Dumnezeu în suveranitatea Sa împarte darurile Sale așa cum Îi place. Domnul Hristos cheamă lucrători în via Sa la diferite ceasuri și El îi răsplătește potrivit suveranității Sale. Atît harul cît și răsplata sînt date în suveranitatea Lui. Nu se spune în această pildă că Domnul va răsplăti pe fiecare după lucrarea lui, așa cum citim în Luca 19.15 și în 1 Corinteni 3.8; aici, Domnul arată dreptul Său suveran de a răsplăti pe lucrători așa cum vrea El.

Răsplata dată celor de la urmă nu atingea drepturile celorlalți, căci cei care au fost angajați întîi ni se spune că au avut înțelegerea aceasta, să fie plătiți cu „un dinar pe zi”. Celorlalți li s-a spus că vor primi ce va fi drept și a fost un act de bunătate să dea și celor de la urmă mai mult decît meritau.

Aceasta stîrnește nemulțumirea oamenilor. Cei care se învoiseră cu un dinar au primit un dinar și deci nu aveau nici un motiv justificat să se plîngă. Și totuși ei nu puteau suporta să vadă pe alții primind tot atît cît ei. Acestora li se spune: „Este ochiul tău rău pentru că eu sînt bun?” Da, bunătatea lui Dumnezeu scoate în evidență răutatea

omului care este gata în multe feluri să-L învinuiască pe Dumnezeu de nedreptate. Dar Dumnezeuul întregului pământ va face desigur ce este drept; și El este Suveran și va împărți darurile Sale cînd vrea El și cum Îi place Lui. În harul Său, El cheamă pe unii în ceasul al unsprezecelea și le dă și lor la fel ca celor chemați mai devreme.

Răsplătirile nu sînt date după timpul lucrat, ci după credincioșia față de posibilitățile primite. Cel chemat în ceasul al unsprezecelea nu avusese ocazia să lucreze mai înainte.

Petru întrebase (capitolul 19.27): „Iată, noi am lăsat toate și Te-am urmat; ce vom avea noi?” Dar lucrarea pentru Domnul nu trebuie făcută pentru răsplată, deși El ne asigură și de harul răsplătirii. Lui Avraam, Domnul i-a spus: „Eu sînt răsplata ta cea nespus de mare” (Geneza 15.1). Și a-L vedea pe El așa cum este, aceasta este o răsplată pe care El o dă tuturor celor care sînt ai Săi, acesta este dinarul dat fiecăruia.

Domnul cheamă pe slujitorii Săi în via Sa la diferite perioade. Omul trebuie să fie chemat de Dumnezeu să slujească, să nu plece la lucru netrimis. Și este un privilegiu să slujești Domnului din anii tinereții.

Ultimele cuvinte din această pildă sînt: „Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintîi, și cei dintîi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși.” Aceleași cuvinte sînt spuse și în capitolul

Lucrătorii în vie

19.30, pilda fiind încadrată de ele. Dumnezeu este Dăruitorul harului și El îl dă așa cum Îi place, când vrea și unde vrea El. Iudeii au fost cei dintîi, acum ei sînt cei din urmă. Pavel era ca unul născut înainte de timp și totuși el a devenit un apostol deosebit. Fiecare să fie mulțumit să stea în locul în care l-a pus Dumnezeu, socotind un har să fie trimis de Dumnezeu să lucreze în via. Să și apoi să caute să arate credincioșie în lucrarea aceasta. Și în timp ce se va bucura de harul care i s-a dat lui, va fi fericit să recunoască harul dat și altora, căroră Dumnezeu I-a plăcut să-i aleagă și să-i înzestreze cu daruri mai mari decît ale lui. Să nu fie ochiul nostru rău pentru că Dumnezeu este bun.

Cei doi fii

Matei 21.28-32

Avem însăși explicarea Domnului Isus pentru pilda aceasta. Marii preoți și bătrînii poporului veniseră la El să-l întrebe cu ce autoritate lucra. El intrase cu o zi înainte în Ierusalim în triumf, împlinind prorocia care spune: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blînd și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mînzul celei de sub jug.“ Haine fuseseră așternute pe jos împreună cu ramuri de copaci și mulțimea strigase: „Osana, Fiul lui David! Binecuvîntat este Cel care vine în numele Domnului! Osana, în cele preaînalte!“ Apoi El S-a dus în templu și a scos afară pe cei care vindeau și cumpărau și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani; dar a vindecat pe orbii și pe șchiopii care au venit la El. Față de toate acestea, marii preoți s-au arătat mînioși și de dimineață L-au întrebat cu ce autoritate a făcut El lucrurile acestea.

Atunci Domnul Hristos le-a pus o întrebare privitoare la Ioan. Și pentru că ei nu puteau sau nu vroiau să-I răspundă, nici El nu le-a spus cu a cui autoritate făcuse lucrurile acelea. Dar El a dorit să le spună ceva. „Ce gîndiți? Un om avea doi fii...”

Marii preoți și bătrînii erau cei care spuneau: „Mă duc, doamne!“ și nu se duceau. Poporul trebuia să

Cei doi fii

țină seama de ce spuneau cărturarii și fariseii, căci ei stăteau pe scaunul lui Moise (capitolul 23.2), dar nu trebuiau să le urmeze exemplul; ei „nu s-au dus”. Ei erau niște conducători orbi pentru niște orbi și nu trebuiau urmați. Și Domnul Însuși avea să răspundă la întrebarea pe care le-o pusese. „Ioan a venit la voi pe calea dreptății și nu l-ați crezut” și de aceea nici nu urmau pe Hristos. De altă parte, cei care nu se socoteau a fi ceva — vameșii și prostituatele — l-au crezut pe Ioan care a mărturisit despre Isus și au intrat în împărăția lui Dumnezeu înaintea lor. Pilda aceasta vorbește în mod evident împotriva căpeteniilor lui Israel.

Dar vedem aceeași mare pretenție în zilele noastre. Oamenii din poziții suspuse în așa numitele biserici pretind că sînt preoții lui Dumnezeu pe pămînt, dar nu sînt mulți dintre ei orbi? Prin mărturia lor, ei spun: „Mă duc, doamne!”, dar cînd vedem ce contrast este între creștinism și creștinătate, înțelegem că mulți dintre ei „nu se duc” și că îndrumează greșit pe cei care ar vrea să știe calea vieții.

Omul are nevoie de viață înainte de a putea într-adevăr să meargă și să lucreze în via lui Dumnezeu, oricît de pretențioasă ar fi mărturia lui. Trebuie întîi să fii un om în Hristos, și după aceea vei putea răspunde la chemarea de a lucra în via Lui.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau și interpretarea pildei acesteia: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi (iudei) și va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite“. Acesta a fost rezultatul, după nereușita repetată a obținerii de roade de la viticultori și după ce în final, cu toată îndelunga răbdare a stăpînului, ei s-au arătat răzvrățiți pe față și ucigași.

Imaginea este luată din Orient, unde oamenii de obicei nu plătesc în bani închirierea pămîntului, ci în roade — un anumit procent din ce dă pămîntul, potrivit naturii solului și altor condiții. În unele cazuri se putea plăti și în bani, așa cum citim în Cîntarea Cîntărilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a încredințat via unor păzitori și fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginți.“ Și versetul 12 pare să arate proporția care trebuia să fie pentru cel care lucrează și pentru cel care este stăpîn. „Via mea, care este a mea, este înaintea mea. Cei o mie de arginți să fie ai tăi, Solomon, și două sute fie celor ce păzesc rodul.“ Ar fi fost ca în pilda noastră, atunci cînd proprietarul pune la dispoziție via, teasca, turnul și toate, în afară de muncă. Dar cînd terenurile arabile sînt

Pilda viticultorilor

arendate în Orient, un procent mai mic decît acesta este plătit pentru chirie, muncitorii trebuind să caute sămînță, unelte etc. și să muncească; în acest caz urma să se plătească a zecea parte din produse.

Situația unui proprietar care pune la dispoziție toate lucrurile și care pretinde cea mai mare parte din produse se aplică la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Israel. El i-a luat ca pe niște aramei gata să piară (Deuteronom 26.5), a făcut totul pentru ei și apoi era normal să primească roade.

Citim că „după ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbea despre ei.” Nu se putea să nu înțeleagă aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citiseră în prorocul Isaia 5.1,2: „Voi cînta Preaiubitului meu cîntarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a săpat pămîntul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vișele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc; aștepta să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.”

Cuvîntele acestea sînt foarte mișcătoare: „Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu mă așteptam să producă struguri buni?” Nu mai era îndreptare; gardul era rupt, zidurile dărîmate și via părăsită. Nu putea să fie vreo greșeală din partea aceluia care era stăpînul viei. „Via Domnului Oștirilor era casa lui Israel și bărbatii lui Iuda sînt planta plăcerii Lui.

El Se aștepta la judecată și iată, sînge vărsat; la dreptate și, iată, strigăte de apăsare!“

În zilele cînd Domnul Isus era pe pămînt, Israel nu avea decît să privească înapoi și să vadă că prorocia aceasta se împlinise. Israel nu era în acel timp o vie înfloritoare, nici o vie plină de roade; fusese așa altădată, cel puțin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să audă că pedeapsa îi amenința. Ei se purtaseră rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimiși, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau s-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat și au căzut, cînd El era printre ei în har; cînd va veni însă în judecată, cei care L-au lepădat vor fi sfărîmați.

Dar deși căpeteniile lui Israel au înțeles că Domnul vorbea despre ei și deși văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuși toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei căutau mereu să pună mîna pe El, dar se temeau de popor. În felul acesta ei arătau cît de dreaptă este pilda. Împărăția lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei și „dată unui neam care va aduce roadele cuvenite“.

Cît de caracteristică este expresia aceasta: „să punem stăpînire pe moștenirea lui“, „moștenirea va fi a noastră“! Da, omul — și în cazul acesta omul religios — dorește să înlăture orice control al lui

Pilda viticultorilor

Dumnezeu, să pună mîna pe stăpînire și să-și urmeze liber căile lui stricate. Omorîrea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecție folositoare putem învăța din pilda aceasta. Dumnezeu a întrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Și nu am putea întreba și noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cînd privim la ce era la început și la ce este încă în gîndul lui Dumnezeu — „stîlpul și temelia adevărului“, „trupul lui Hristos“, „un singur trup“, „casa Lui“ etc. — și vedem starea ei de ruină și de stricăciune, nu putem decît să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea“.

Nunta fiului de împărat

Matei 22.2-14

Aici împăratul este Dumnezeu, iar fiul pentru care se face sărbătoare de nuntă este Hristos. Pregătind sărbătorile de nuntă, Împăratul vrea să dea cinste Fiului Său: este nunta Fiului Său. Cu scopul de a slăvi pe Fiul Său, Dumnezeu vrea să dea binecuvîntări oamenilor. Iar noi, dacă avem vreo binecuvîntare, o primim numai în Hristos Isus, datorită Lui. Cei dintîi invitați au fost iudeii: vestirea evangheliei avea să înceapă la Ierusalim. Dar cei invitați au arătat toată indiferența: n-au ținut seama de invitație, unul s-a dus la ogorul lui, altul la negustoria lui, alții s-au răzvrătit și s-au purtat rău cu cei trimiși la ei, tot așa cum întîlnim și în pilda viticultorilor. Numai că acolo Dumnezeu căuta roade de la ei, din cauză că primiseră o situație privilegiată; aici era o invitație la sărbătoare. Dar în amîndouă pildele ei s-au arătat la fel de răi: Domnul nostru a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.

Și totuși, ce stăruitoare invitație! Iar și iar sînt înștiințați: „Iată, am pregătit ospățul meu; juncile și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sînt gata. Veniți la nuntă!“ Dar răspunsul a fost indiferența, refuzul, răzvrătirea.

Nunta fiului de împărat

Împăratul s-a mîniat pentru tratamentul pe care l-au primit trimișii Săi și și-a trimis oștile să distrugă pe acei ucigași și să le ardă cetatea. Aceasta știm că a avut loc întocmai cînd a fost distrus Ierusalimul, în anul 70.

Dar Dumnezeu nu vrea ca Fiul Său să nu fie onorat printr-o sărbătoare de nuntă: robii Săi au fost trimiși la drumuri și au adunat pe cîți i-au găsit — morali și imorali — și camera de sărbătoare s-a umplut cu oaspeți. Într-un cuvînt, aici Dumnezeu iese cu vestea bună afară la neamuri, în harul Său.

Dar a fost unul dintre cei care acceptaseră invitația și care totuși nu avea haina de nuntă. O mică dificultate se poate ivi în partea aceasta a pildei, dacă nu se știe că era obiceiul ca cel care era gazda să pună la dispoziția invitaților și îmbrăcămintea. Era obiceiul ca oamenii să apară înaintea împăratului într-o îmbrăcămintă potrivită și aici împăratul era cel care invitase la masă.

Desigur, nu era de așteptat ca persoanele aduse înăuntru de pe la drumuri să aibă haine de nuntă. Erau atît buni, cît și răi; puteau fi bine îmbrăcați sau în zdrențe, dar nici unul nu putea avea o haină potrivită pentru o astfel de nuntă. Aceasta ne amintește de Iosua, în Zaharia 3: el era îmbrăcat cu haine murdare — și Isaia ne spune că toate faptele bune ale oamenilor sînt niște cîrpe murdare înaintea lui Dumnezeu — dar acestea au fost înlăturate și el a fost îmbrăcat cu o haină pe care

Nunta fiului de împărat

Însuși Dumnezeu o pregătise. Așa trebuie să fie la nunta pe care Dumnezeu o face pentru Fiul Său. El îngrijește de toate, căci este limpede arătat în Biblie că nimic din ce ar putea pregăti omul nu s-ar potrivi cu o astfel de sărbătoare glorioasă. Dar în lumina Scripturii, cît de ciudat apare că unul a neglijat sau a refuzat îmbrăcămintea cea potrivită. El este imaginea unui om religios, fără Hristos. Astfel de persoane sînt alături de copiii lui Dumnezeu — se adună cu ei, se roagă împreună cu ei — dar într-o zi vor fi găsiți fără haina de nuntă: fără mîntuire, fără Hristos. Dumnezeu să le deschidă acum ochii! Religia fără Hristos va conduce doar spre întinericul de afară, unde este plînsul și scrișnirea dinților.

În contextul general al pildei este de considerat că nunta semnifică o manifestare a bucuriei; și evanghelia este o chemare la bucurie.

Expresia „Veniți! toate sînt gata“ spune de lucrarea împlinită a lui Hristos, care la cruce a cîștigat o mîntuire veșnică pentru cei care răspund invitației de a veni la El.

Cina cea mare

Luca 14.16-24

Pilda aceasta este foarte asemănătoare cu cea a nunții fiului de împărat din Matei 22. Însă pilda din Matei 22 a fost rostită de Domnul Hristos în templu, înaintea marilor preoți și a bătrînilor, cînd căpeteniile lui Israel căutau să-L omoare. Iar pilda din Luca a fost dată în casa unei căpetenii dintre farisei, înaintea ultimei Sale călătorii spre Ierusalim. Învățătura în amîndouă ocaziile este aceeași, deși unele amănunte diferă.

În Matei era „un împărat“, în Luca „un om oarecare“. În Matei era nunta fiului de împărat, în Luca este o cină mare.

Dumnezeu a pregătit cu un preț foarte mare o masă bogată pentru păcătoși și îi invită la masa Lui, să poată fi în legătură personală cu El. Evanghelia este o chemare la nuntă. Bucuria reală este roada Duhului Sfînt, cunoscută de cel care stă la masă cu Tatăl și împărtășește aceleași lucruri care Îl satisfac pe fericitul Dumnezeu.

Prin evanghelie ni se spune: toate sînt gata! Din fire nu înțelegem că sîntem incapabili de a contribui cu ceva la mîntuirea noastră. Cel chemat la masă nu trebuie să aducă daruri lui Dumnezeu, ci el urmează să primească daruri de la Dumnezeu. Dacă aș gîndi că trebuie să împlinesc unele cerințe, în

afara credinței în Hristos, ca să pot sta în prezența lui Dumnezeu, aş nesocoti harul Său. El m-a chemat fără să aştepte să găsească ceva vrednic în mine; El ştia cât de nevrednic eram, înainte de a mă fi chemat.

Iudeii invitați la cină s-au scuzat cu lucruri care nu erau rele în ele însele, însă care dovedeau că singura lor preocupare era pentru interesele lor mărunte și nu aveau timp și inimă pentru Dumnezeu. Ei trăiau numai pentru prezent și toți s-au scuzat că nu pot veni. Unul se duce la cîmp — la bucata lui de pămînt. Un altul, la afacerile lui — cei cinci perechi de boi. Dar se putea să cumpere cineva boi fără să-i fi încercat mai întîi? Iar un al treilea abia s-a căsătorit. Toate erau lucruri cu totul naturale, care n-ar fi trebuit să-i împiedice să vină la masă; ei însă „au început să se scuze.“

Glasul lui Dumnezeu nu mai atinge nici o coardă a inimii omenești. Lucrurile dumnezeiești și curate nu plac inimii omenești, dar lucrurile murdare și păcătoase îl atrag pe om. În Romani 3.11 ni se spune că nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu, nici unul măcar. Fiind sub stăpînirea păcatului, toată ființa omului este îndreptată numai spre rău, chiar cînd aparent ar face lucruri normale, la locul lor. Totul este stricat în om, inclusiv voința lui. „Învățătura voinței libere întărește pretenția omului natural că n-ar fi în întregime pierdut. Toți cei care n-au fost convinși

Cina cea mare

adînc de păcat, toți cei a căror convingere este întemeiată pe păcate mari, exterioare, cred mai mult sau mai puțin în voința liberă" (J.N.D.). Ca să aibă voință liberă, omul ar trebui să fie neutru față de bine și față de rău; dar el este păcătos, este deja înclinat spre păcat. De aceea este nevoie ca prin experiențe amare să învățăm totala noastră stricăciune înaintea lui Dumnezeu. Iar crucea lui Hristos spune că omul nu-L vrea pe Dumnezeu, nici chiar atunci cînd El vine la om în har.

Dumnezeu însă nu rămîne străin față de starea noastră decăzută, El este activ și pune toate în mișcare ca oamenii să-L cunoască pe Hristos, să vină la ospăț. El ia inițiativa și El continuă lucrarea de mîntuire, căci omul niciodată nu s-ar îndrepta spre Dumnezeu, dacă ar fi lăsat la propriile lui înclinații sau capacități. Este nevoie de o lucrare deosebită a lui Dumnezeu, este îndeosebi misiunea Duhului Sfînt, „robul“ din pildă, care se duce să invite pe oameni la masă.

În Luca nu avem purtarea plină de răutate față de cei trimiși să-i invite la masă, nici pedepsirea celor ce i-au tratat rău, nici arderea cetăților lor, ca în Matei. Fiul Împăratului din Matei este în mod clar Mesia, iar refuzul de a veni la nuntă este lepădarea Mesiei. De altă parte, invitația în Luca merge și mai departe, a doua chemare fiind pe străzile cetății, să adune pe săraci, pe schilozi, pe orbi și pe șchiopi. A treia chemare este la drumuri

și la garduri, aceasta fiind evanghelia îndreptată spre cei dintre neamuri. În Luca nu există oaspetele fără haina de nuntă, care pare să confirme gândul că această haină era dăruită de împăratul care dăduse masa. Haina de nuntă este însăși Persoana Domnului Hristos: numai îmbrăcați în El ne putem prezenta și putem fi acceptați înaintea lui Dumnezeu.

Învățătura în amîndouă evangheliile este asemănătoare. Cineva spusese Domnului Isus: „Ferice de acela care va mânca pîine în împărăția lui Dumnezeu” (Luca 14.15). Dar El le-a spus despre o masă chiar de pe acum, în prezent. Dumnezeu a făcut o sărbătoare a harului și slujitorii Săi încă invită pe păcătoși. Cina cea mare de asemenea poate fi privită ca o sărbătoare ce se continuă, căci nu citim că s-ar fi terminat.

Cît de mult trebuie să ne bucure și aceste cuvinte: o cină „mare”! Este într-adevăr fără limite cu privire la provizii, fără limite în ce privește invitația. Cuvîntul îndreptat spre slujitori este: „Siliți-i să intre, ca să mi se umple casa!” Dumnezeu urmărește un scop și mai înalt decît mîntuirea noastră: să-L slăvească pe Domnul Hristos, să I se umple casa. Vor fi numai cîțiva care să-L satisfacă pe El, care a plătit un astfel de preț de răscumpărare, moartea Sa pe cruce? Nu! Casa Lui trebuie să fie umplută. Vestiți lucrul acesta în depărtări, la timp și ne la timp, strigați: Veniți, căci toate sînt gata!

Cele zece fecioare

Matei 25.1-13

Sensul direct al acestei pilde se înțelege chiar din primele ei cuvinte: „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna...” „Atunci”, din context înțelegem că este vorba de timpul cînd Domnul Hristos va veni pe pămînt să așeze împărăția. Din Cuvîntul lui Dumnezeu în general și din context înțelegem că împărăția este precedată de o judecată pe care Domnul Hristos o exercită asupra celor vii, a celor care vor fi atunci în lume, la venirea Lui.

În ordine cronologică, întîi are loc judecata casei lui Dumnezeu: „judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu”, apoi are loc judecata celor vii, premilenială, și după aceea judecata celor morți, postmilenială.

Pilda aceasta se referă la judecata celor vii, premilenială, după ce Dumnezeu încheie socotelile cu casa Sa. La judecata celor vii vor fi judecați cei din lume, în general, cărora le-a fost vestită evanghelia împărăției lui Dumnezeu, nu evanghelia harului.

În capitolul 25 din Matei este vorba de judecata celor vii din poporul ales al lui Dumnezeu. În urma acestei judecăți rezultă rămășița credincioasă din poporul Israel, care intră în camera de nuntă

împreună cu Domnul Hristos, ca să se bucure la sărbătoarea Lui.

Criteriul după care se face această judecată este corespondența sau necorespondența dintre mărturia exterioară exprimată de lumina candelii, și puterea de viață spirituală a acestei lumini, reprezentată în pildă de untdelemn. Unele fecioare aveau doar obiectul care să facă lumină, candela, iar celelalte fecioare aveau și puterea acestei lumini; și puterea luminii este viața.

În măsura în care mărturia exterioară se potrivește cu un fond de viață spirituală, ele sînt admise să intre în camera de nuntă. În măsura în care este numai pretenția mărturiei, este numai candela, fecioarele sînt refuzate atunci cînd Se prezintă Mirele. Candela fără untdelemn înlătură pretenția participării la nuntă, așa cum numele de popor al lui Dumnezeu, fără viață din Dumnezeu, nu dă dreptul să se bucure de împărăția lui Hristos pe pămînt. Mulți dintre evrei se vor prezenta atunci ca aceste fecioare, la o ușă închisă, pentru că se vor prezenta numai în numele faptului că aparțin poporului lui Dumnezeu. Dar lucrul acesta nu este de ajuns.

Pentru fixarea momentului despre care vorbește pilda, ne ajută două aspecte pe care le înțelegem din context.

În primul rînd, Biserica reprezintă Mireasa, ea fiind aici subînțeleasă ca venind împreună cu

Cele zece fecioare

Mirele. Dar în pildă nu este vorba de Mireasă, ci de fecioarele acelea care împlinesc o slujbă la sărbătoarea nunții, prin asemănarea obiceiului practicat în Israel. A aplica pilda aceasta Bisericii înseamnă a transforma poziția pe care o au credincioșii din vremea de har și a încurca locul și rostul lucrurilor prezentate clar în Cuvîntul lui Dumnezeu. Mireasa nu va fi refuzată niciodată atunci cînd Se va prezenta Mirele, dar este posibil să fie refuzate unele fecioare, care au doar candelă, iar nu și untdelemn împreună cu candelă.

Celălalt aspect care ne ajută să fixăm acest moment este prezentat de cuvintele Domnului Hristos în capitolul 24, cu care începe de fapt această înlănțuire de gînduri. Timpul venirii Domnului Hristos pentru instaurarea împărăției Lui este comparat cu zilele lui Noe, în care lumea era împărțită în trei cete. Prima ceată este reprezentată de Enoh, care a fost răpit în cer înainte de potop și ne înfățișează Biserica, care va fi răpită de pe pămînt înaintea judecăților care se vor desfășura după aceea. A doua ceată este Noe și familia lui, care semnifică pe poporul Israel, prezervat prin judecata ce se va exercita pe pămînt. Și cea de-a treia ceată este: lumea, care suportă judecata lui Dumnezeu într-un chip total.

Domnul spune că la fîl va fi, ca în zilele lui Noe, cînd rămăseseră două cete: lumea și ceea ce semnifică familia lui Noe, poporul ales al lui Dumnezeu.

Biserica va fi fost răpită înainte de vremea judecății lui Dumnezeu, despre care se spune în pildă.

Dar ce pot învăța cei credincioși de acum din această pildă? Foarte multe lucruri. Mireasa trebuie să-L aștepte pe Domnul Isus, dar nu așa cum așteptau fecioarele acestea, ci așa cum se cuvine pentru Mireasă. Este deosebire între Mireasă, care așteaptă momentul fericit să fie una cu Mirele ei, și între aceste fecioare care-L așteaptă să-și facă slujba pentru El.

Cum Îl așteaptă cei credincioși de acum pe Domnul Hristos? Aș putea spune că mai mult nu-L așteaptă! Dar a folosi pilda aceasta pentru un îndemn ca ei să-L aștepte pe Domnul Hristos, este cu totul nepotrivit. Este ca și cum ai aprinde o lumină ca să lumineze soarele sau să faci o referire la niște slujnice, ca să privești pe cei care reprezintă stăpîna casei, Mireasa sărbătorită.

Cei credincioși Îl așteaptă pe Domnul Hristos în chip real, atunci cînd se lasă lucrați de Duhul Sfînt. Așteptarea Domnului Hristos nu este un lucru natural. Se spune în Scriptură: „Duhul și Mireasa zic: „Vino!“ În măsura în care cel credincios trăiește cu arvuna Duhului Sfînt, el poate spune „vino“ Domnului Hristos, așa cum spune întîi în ființa lui Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Deci îndemnul este să lăsăm Duhul lui Dumnezeu să stăpînească viața noastră. Celelalte îndemnuri vor fi vorbe goale și nu vor avea vreun rezultat, dacă nu este lucrarea

Cele zece fecioare

Duhului Sfînt în cei care sînt ai Domnului Hristos.

De multe ori, cînd ne gîndim la venirea Domnului Hristos, ne oprim îndeosebi la scăparea noastră din starea în care ne aflăm, să fim scutiți de un trup de suferință, să fim scăpați dintr-o stare de sărăcie, de neputință, scoși din certuri, din scandaluri, din alte asemenea lucruri, dar nu doar să-L dorim pe Domnul Hristos ca pe Cel mai mare dor al nostru. Și numai Duhul Sfînt poate realiza acest sentiment spiritual în cei credincioși.

Un alt lucru pe care am putea să-l reținem este: o comportare înțeleaptă nu este să fii asigurat în formă. Cele cinci fecioare nechibzuite, într-un fel și-au asigurat cele necesare slujbei lor, dar Domnul le clasifică nechibzuite. Tot așa, să porți numele de creștin, să vii la adunare, să cînti, să citești, să te rogi împreună cu cei credincioși este asigurarea de formă, este purtarea candelii; dar numai atît n-are nici o valoare. Trebuie ceva de fond, altminteri este o comportare nechibzuită, neînțeleaptă.

Ca să fii gata în momentul în care va veni Hristos, trebuie să fii oricînd; altfel nu vei fi gata nici în momentul în care va veni El. Dar ești gata, nu purtînd candela, ci ești gata prin untdelemnul pe care-l porți, adică prin Duhul Sfînt care este în tine. Contează nu ceea ce faci, că tu ești treaz sau veghezi, că porți sau nu candela, că-L aștepti sau nu pe Domnul Hristos; acestea sînt faptele noastre, dar nu pe baza lor vom fi răpiți. Contează dacă ai

sau nu ai untdelemn, adică dacă ai sau nu pe Duhul Sfânt pus ca pecete peste tine; însă oricine a crezut în Domnul Hristos are și pecetea Duhului Sfânt. Contăm deseori sau încercăm să ne slujim de faptele noastre. Spunem între altele: „Trebuie să veghezi, că altfel nu te ia Domnul Hristos!“ E fals aceasta, e minciună! Nu așa! El te ia dacă ai Duhul Sfânt, nu dacă veghezi sau nu veghezi. Te ia dacă ai Duhul Sfânt și nu te ia dacă ai doar candela, doar pretenția. Dacă ai Duhul Sfânt, te ia, sigur, căci El știe să Se uite la fondul lucrului, nu la forma exterioară, la pretenție, la fapte. Și El te va face să și veghezi.

O comportare nechibzuită este să-ți faci socoteli exacte doar în ultimul moment. Iată un alt lucru pe care-l învățăm de la aceste fecioare. Pînă la urmă cele nechibzuite au înțeles că trebuie untdelemn și s-au dus să-și cumpere, dar era prea târziu. Ce bine e să-ți faci socoteala exactă nu atunci, ci acum! Aceasta este valabil pentru cei care-și zic că sînt credincioși, dar nu sînt, ca și pentru cei care vor să fie, dar tot amîină să fie credincioși. Este un timp al judecății chibzuite: acum. Dacă pierzi acest timp, totul este degeaba.

Un om nechibzuit, care n-are untdelemn, nu este recunoscut atunci cînd bate la ușă. Dar nu este recunoscut pentru că n-a fost niciodată cunoscut. Domnul Hristos spune răspicat acestor fecioare: Nu vă cunosc! Poate voi Mă cunoașteți, știți Cine sînt,

Cele zece fecioare

voi aşteptaţi pe Mire, aţi învăţat că trebuie lucrul acesta, dar Eu nu vă cunosc... De ce? Pentru că nu aveau untdelemn, pentru că aveau doar candelă, pentru că aveau doar exteriorul şi n-aveau fondul lucrului. „Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Săi“ după pecetea pusă pe cei ai Săi, înfăţişată în această pildă prin prezenţa untdelemnului, iar nu prin prezenţa candelăi.

Talanții

Matei 25.14-30

Pilda aceasta este foarte asemănătoare cu cea a minelor (Luca 19), numai că aici unul primește cinci talanți, altul doi și altul un talant, potrivit abilităților (capacităților) lor diferite, în timp ce în Luca fiecare primește câte o mină. În vechime unii robi primeau răspunderi mari de la stăpînii lor. Aici robul cel leneș își îngroapă talantul „în pămînt“, în Luca îl înfășoară „într-un ștergar“. Aici robii credincioși sînt puși „peste multe lucruri“ și intră în bucuria stăpînului lor, în Luca sînt puși „peste cetăți“.

Aceasta arată că nu toți au aceeași capacitate, dar toți au același Domn căruia să-I slujească și toți trebuie să aibă același zel în slujba Stăpînului lor. Și Domnul nu cheamă pe cineva la o lucrare deosebită, fără să-i fi dat și anumite abilități.

Aici este arătată bunătatea suverană a Domnului. Desigur, ar fi mai mult decît o răsplată bogată să stăpînești peste „multe lucruri“, dar este adăugat că ei intră în bucuria stăpînului lor — fiind aduși într-o imediată apropiere de El. Cine ar putea spune ce va fi aceasta?

Sîntem chemați să ne folosim talanții pentru Domnul, în timpul cînd El este absent. Pilda aceasta

Talanții

urmează celei a celor zece fecioare: deci să folosim talanții primiți, nu să dormim. Când El Se va întoarce, ne va întreba cum am folosit acești talanți. S-ar putea să ai numai un talant: folosește-l cu credincioșie și nu așa cum mulți sînt ispitiți să dorească daruri mai multe sau mai diferite și în felul acesta neglijează pe cele pe care le au. Și Domnul Își va arăta aprobarea divină cînd Se va reîntoarce și ne va face să fim părtași propriei Sale bucurii.

Vedem că un pericol deosebit este, așa cum spune pilda aceasta, pentru cel care avea numai un talant. Pare să fie prea mic în comparație cu darurile altora și poate fi folosit pentru lucruri care nu se văd de ochii noștri muritori. Dar Dumnezeu vede. El a dat talantul potrivit „abilității“ robului, tot așa cum a fost dat și celor care au mai mulți. Și un astfel de om n-ar putea folosi doi talanți, dacă ar fi primit doi; lucrarea lui este să-l folosească pe cel primit. Domnul să ne facă să folosim darurile pe care El ni le-a dat, în dependență de El Însuși, de Dumnezeul Cel viu.

Ca și în pilda minelor, și aici toți primesc daruri. Lucrul acesta se potrivește cu ce se spune în Efeseni 4.16, unde ne este prezentată imaginea unui trup în care fiecare încheietură își aduce contribuția. Fiecare are o slujbă de împlinit și fiecare trebuie să facă ce îi aparține în mod special. Și nici unul nu este atît de neînsemnat încît cel care se crede mai avansat să poată spune: Eu n-am nevoie de tine!

Da, părțile care gîndim că ar fi de mai puțină cinste primesc mai multă cinste. Totul este atît de armonios, încît nu poate să existe un mădular de prisos și nici nu poate lipsi vreunul (1 Corinteni 12).

Nu ne îndoim că multe din plîngerile de lipsă de daruri ar înceta cînd fiecare ar folosi cu credincioșie ca pentru Domnul ceea ce are. Ni se spune de asemenea „să urmărim darurile cele mai bune“. Dar cine nu este credincios în cele mici nu poate primi ce este mai mare. Iar talantul robului leneș este dat celui care primise zece talanți. Să nu uităm de asemenea că și Timotei avea nevoie de îndemnul de a-și înflăcăra darul (2 Timotei 1.6), altfel ar fi fost lăsat nefolositor. Sînt multe nevoi în multe locuri, dar cine poate spune cît de mulți talanți sînt îngropați în pămînt, în lucrurile pămîntești? Domnul să ne trezească simțul nevoii și al răspunderii personale.

Stăpînul se va întoarce și vom da socoteală de lucrarea noastră. „Toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut“ (2 Corinteni 5.10). Și apostolul adaugă: „De aceea și căutăm să-I fim plăcuți, fie că rămînem acasă, fie că sîntem departe de casă.“

Ca și în pilda minelor, toți cei care și-au luat un loc de slujitori sau au pretins că sînt vor fi judecați

Talanții

ca slujitori. Robul viclean spunea că știa el că stăpînul este un om „aspru“. Cu atît mai mult era vinovat: avea un talant care nu-i aprăținea și de teamă l-a ascuns în pămînt. Acest rob nu cunoaște adevăratele calități ale Stăpînului și această lipsă l-a condus pe o cale greșită, iar acum aducea tot felul de scuze ca să-și acopere necredincioșia. Totul se pare greu pentru cel viclean și leneș, care îl învinuiește pe Dumnezeu că ar fi nedrept. De aceea este numit rob leneș și viclean și este trimis în întunericul de afară, unde este plînsul și scrișnirea dinților. Acest rob este condamnat potrivit cuvintelor lui.

Dar cei credincioși intră în bucuria Stăpînului lor, o compensare bogată, desigur, căci orice lucru mărunț pe care îl putem face aici pentru Cel căruia îi datorăm totul, nu este prea neînsemnat pentru un astfel de Stăpîn.

Minele

Luca 19.12-27

Contextul acestei pilde ne spune de ce a rostit-o Domnul Isus: pentru că erau aproape de Ierusalim și pentru că ei gîdeau că împărăția lui Dumnezeu se va arăta îndată. Hristos este „omul de neam ales“ care așteaptă să vină timpul cînd Își va primi împărăția.

Aceasta nu trebuie confundată cu nădejdea venirii Domnului nostru ca să răpească Adunarea. Pilda se referă la împărăție și este în legătură cu Ierusalimul, fapt care va avea loc după ce sfinții vor fi răpiți de Domnul în văzduh. Este totuși demn de notat că pilda reprezintă pe aceleași persoane care au primit „mine“ cînd Domnul a plecat și care vor fi în viață cînd El Se întoarce și îi cheamă pe acești robi să-și dea socoteala de administrația lor, deși veacuri s-au dus între plecarea Sa și venirea Sa din nou. Toți trebuie să fie credincioși în timp ce așteaptă venirea Sa din nou și toți trebuie să dea o socoteală.

O „mină“ este a șizecea parte dintr-un talant, aproximativ 600 grame sau salariul mediu pe 3 luni. Aici, „mina“ este o monedă.

Fără îndoială, fiecare a fost izbit de asemănarea dintre pilda aceasta și cea a talanților din Matei 24.

Minele

Deosebirea importantă este că acolo fiecare a primit cîte o sumă diferită, unul zece talanți, altul cinci, un altul un talant, în timp ce aici toți au primit aceeași sumă, o mină. Aplicarea ei pentru noi nu este numai pentru darurile speciale primite, ci și pentru simpla credincioșie în mărturia creștină. Nu este vorba de daruri naturale, ci de lucrarea Duhului Sfînt pentru a da mărturie. Aici persoanele sînt descrise ca robi, așa cum în multe alte locuri cei care mărturisesc a fi robi sînt socotiți așa cum pretind și devin răspunzători potrivit cu numele pe care-l poartă.

Matei prezintă înțelepciunea și suveranitatea Celui ce dă talanți în mod diferit, potrivit aptitudinilor robilor Săi; Luca subliniază îndeosebi răspunderea robilor, care au primit toți aceeași sumă.

Se vorbește și de o altă categorie de persoane: cetățenii. Aceștia au trimis un mesaj după el, spunînd: „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi.” Și despre aceștia citim: „Cît despre acei vrăjmași ai mei, care n-au vrut să împărătesc eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea.” Aceștia sînt fără îndoială în primul rînd iudeii, ei sînt cetățenii din poporul Său, deși felul lor disprețuitor de a vorbi este un fel al omului în general. Iudeii nu numai că nu L-au primit pe Isus ca Împărat cînd era în umilire pe pămînt, dar nu L-au dorit nici cînd era în slavă și cînd apostolul Petru și apoi

Ștefan îi îndemnau să-L primească.

Dar ceilalți sînt robi și doi dintre ei au folosit bine mina lor și, cînd stăpînul s-a întors, au primit o aprobare și o răsplată, potrivit cu cît au cîștigat. Însă unul i-a dat înapoi mina și l-a învinuit cu obrăznicie pe stăpîn. El înfășurase mina „într-un ștergar“, în loc s-o pună în comerț. Totuși îl recunoaște pe stăpîn ca „domn“, deci era obligat să facă ce putea mai bine pentru stăpînul lui. Și chiar dacă el gîndea că stăpînul este un om aspru, nu era deloc mai puțin răspunzător să-și facă datoria, căci acela îi era stăpînul.

La urmă, fiecăruia i se dă o parte din slava împărăției, potrivit lucrării de rob. Tot ce am dobîndit aici pe pămînt în cunoașterea lui Dumnezeu, nu se pierde în lumea cealaltă; dimpotrivă, cu atît vom primi mai mult. Slava moștenirii ne este dată potrivit lucrării. Acum cu cît Îl cunoști mai bine, cu atît ești mai credincios în lucrarea Lui.

Răsplățile — stăpînirea peste cetăți — arată desigur o legătură deosebită cu Israel, totuși ele ilustrează în mod izbitor datoria noastră ca slujitori ai lui Hristos. Îl numim Domn și Stăpîn — și așa este El. Și noi, ca slujitori ai Săi, avem obligația de a-L sluji și a asculta de El. Ar trebui să socotim ca un privilegiu cu totul deosebit să facem vreo lucrare pentru un astfel de Domn, Căruia Îi datorăm tot ce sîntem și tot ce avem. Și aici este răspunderea noastră. O mină este dată fiecăruia dintre noi, cu

Minele

îndemnul: „Pune-o în negoț pînă mă voi întoarce“ (Expresia aceasta „a pune în negoț“ nu se mai găsește în altă parte a Noului Testament). Folosește ce daruri ai, nu pentru tine, ci pentru Stăpînul tău. Răsplata ta va fi în viitor.

Mina pe care robul necredincios o avea este dată celui care a cîștigat alte zece mine, fapt care ne dezvăluie principiul important că celui care folosește darurile Sale i se dă mai mult, însă celui care nu le folosește i se ia și ce avea. Cît de asemănător este lucrul acesta cu aceste cuvinte solemne: „Dacă deci lumina care este în tine este întuneric, cît de mare trebuie să fie întunericul acesta!“ De am fi găsiți credincioși în folosirea darurilor pe care Dumnezeu ni le-a încredințat! Aceasta va fi desigur pentru binele nostru, căci dacă luăm jugul Lui asupra noastră, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Și aceasta va fi pentru slava Sa. Ce bine ar fi ca fiecare să folosească darurile pe care le are, în loc să se tot plîngă de lipsa vreunui dar, și să-și aducă aminte de cuvintele: „Cine udă pe alții va fi el însuși udat.“

Concluzii

Ne-am oprit pe scurt la pildele atît de variate din Noul Testament. Se poate vedea că ele au o foarte mare întindere: încep cu Hristos căutînd roade în via Sa (Israel) și desfășoară lucrurile pînă ce El va veni din nou să răsplătească pe cei care au lucrat pentru El în timp ce El nu mai era pe pămînt. Unele pilde conțin adevăruri fundamentale, cum este cel despre Hristos care a devenit „semănătorul“, pentru că omul este prea corupt ca să fie în stare să aducă vreo roadă plăcută lui Dumnezeu. Apoi, învățăm despre viața după moarte a celui rău în pilda bogatului și a lui Lazăr și despre o prăpastie care nu mai poate fi trecută. Harul minunat al lui Dumnezeu care îl caută pe cel pierdut și îl primește pe cel risipitor la pieptul Său, această măreață doctrină a Noului Testament este în chip mișcător și convingător ilustrată în pilde.

Avem de asemenea adevărate imagini ale bisericii de nume — nu în slavă și în frumusețe, căci ca întreg ea nu are slava aici pe pămînt, ci răul este amestecat în ea, în doctrină și în persoane. Ce imagine reală, care nu poate fi redată decît de degetul lui Dumnezeu!

Toate acestea aruncă lumină asupra a ceea ce Domnul a spus ucenicilor Săi, după ce le prezentase

Concluzii

cîteva din pildele Sale; El spunea: „Ați înțeles voi aceste lucruri?“ Ei au răspuns: „Da, Doamne!“ Atunci El le-a zis: „De aceea orice cărturar care a fost făcut ucenic pentru împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care scoate din comoara lui lucruri noi și lucruri vechi“ (Matei 13.51,52).

Astfel pildele cuprind lucruri ale vechii dispensații și lucruri ale celei noi, iar un om învățat în ele are o comoară din care poate scoate. Și cum am văzut, în multe din aceste pilde sînt chiar adevăruri de care creștinii au nevoie în această zi, ca să vadă lucrurile așa cum Dumnezeu le vede și să privească înainte în felul în care El spune că trebuie așteptate lucrurile să fie. Dar fiecare adevăr învățat în pilde este confirmat mereu de alte texte din Scriptură, încît nimeni nu poate spune: „este numai în pilde“. Nu; tot adevărul lui Dumnezeu este una. Dar Dumnezeu Însuși a dat o deosebită însemnătate pildelor, încît un om învățat în ele va avea o comoară din care va scoate lucruri noi și vechi.

Dumnezeu să ne facă pe toți să fim în stare să pătrundem mai mult în adîncimea acestor pilde, spre slava Sa și spre binele nostru. Și a Lui să fie toată lauda.

Cuprinsul

<i>Pilda</i>	<i>Pagina</i>
<i>Semănătorul</i>	<i>11</i>
<i>Grîul și neghina</i>	<i>16</i>
<i>Grăuntele de muștar</i>	<i>20</i>
<i>Aluatul</i>	<i>23</i>
<i>Comoara ascunsă.....</i>	<i>27</i>
<i>Perla de mare preț</i>	<i>31</i>
<i>Năvodul aruncat în mare</i>	<i>33</i>
<i>Creșterea seminței</i>	<i>36</i>
<i>Robul nemilostiv</i>	<i>38</i>
<i>Doi datornici.....</i>	<i>42</i>
<i>Samariteanul cel bun.....</i>	<i>44</i>
<i>Bogatul fără minte.....</i>	<i>48</i>
<i>Smochinul neroditor</i>	<i>51</i>
<i>Oaia pierdută.....</i>	<i>55</i>
<i>Banul pierdut.....</i>	<i>60</i>
<i>Fiul risipitor</i>	<i>62</i>
<i>Administratorul necredincios.....</i>	<i>67</i>
<i>Bogatul și Lazăr</i>	<i>72</i>
<i>Judecătorul nedrept</i>	<i>79</i>
<i>Vameșul și fariseul</i>	<i>82</i>
<i>Lucrătorii în vie</i>	<i>84</i>
<i>Cei doi fii</i>	<i>87</i>
<i>Viticultorii.....</i>	<i>89</i>
<i>Nunta fiului de împărat.....</i>	<i>93</i>
<i>Cina cea mare.....</i>	<i>96</i>
<i>Cele zece fecioare</i>	<i>100</i>
<i>Talanții.....</i>	<i>107</i>
<i>Minele</i>	<i>111</i>